

A KÖZÉP- ÉS KELET-EURÓPAI REFORMÁTUS PRESBITERIÁNUS EGYHÁZ LAPJA

KESKENY ÚT

A biblikus egység

TARTALOM

A keresztyén egységről	3
Lezárult már a reformáció? <i>R.C. Sproul</i>	4
Maradjak vagy menjek? <i>R. Albert Mohler Jr.</i>	6
Hogy ők egyek legyenek <i>Thomas R. Schreiner</i>	8
Egységben: méltón a Krisztus evangéliumához <i>Bagoly Gyula</i>	10
Az elkerülhetetlen választás <i>Sikó Mihály</i>	13
„Teljesedjetek be Szent Lélekkel” (Ef 5,18b)	16
Egy amerikai keresztyén személyes bizonyoságtétele <i>Jean Palmer</i>	16
Néhány egyháztörténeti szemelvény a keresztyén egység gyakorlati megnyilvánulásairól <i>Tamás Sándor</i>	18
A tücsök és a hangya	20
Olvasásra ajánljuk	21
Konfliktuskezelés a házasságban <i>Simon Szabolcs</i>	22
A meghallgatott ima	25
Isten ígéretei <i>Jeremiah Burroughs</i>	26
A Sátán legyőzése: az egyháztagokként előttünk álló kihívás <i>Dr. Joel R. Beeke</i>	29

KESKENY ÚT

Keresztyén folyóirat

Főszerkesztő: Bagoly Gyula
Szerkesztő: Szabó Péter András

Kiadja

Károlyi Gáspár Teológiai
és Missziói Intézet

3527 Miskolc Kartács u. 1.

Tel.: (36) 46-412-558

E-mail: kgtmi@t-online.hu

www.reformatus.org

ISSN 1788-5450

A BIBLIKUS EGYSÉG

„Hogy mindnyájan egyek legyenek, amint te én bennem,
Atyám, és én tebenned.” (Jn 17,21)

Miért van annyi különböző gyülekezet és egyház a világon? – ez a keresztyének számára az egyik leggyakrabban feltett kérdés, és valljuk meg, az egyik legfájóbb is. Hiszen ne fájna, hogy a keresztyének, Isten népe sokféle szét van forgácsolódva, és ennek Isten országa építése is kárát látja? Vagy ne vágynánk arra, hogy mindazokkal, akikkel a mennyben együtt fogjuk dicsérni Istenünket, már a földön is szorosabb egységben legyünk?

A fenti kérdésre a Szentírás alapján két támpontot adhatunk meg. Egyrészt az egység kérdése nem elhanyagolható tanítás, e tekintetben a Krisztus és az Atya közti kapcsolat kell, hogy a mi tökéletes példánk legyen (Jn 17,21-23). Másrészt, az egység címen nem szeghetünk meg más bibliai tanítást, leginkább Isten szentségét és az istentiszteleti közösség tisztaságát nem. Isten és az Ő tisztelete szent – azaz elkülönített és tiszta – kell, hogy legyen, az erre való felhívás az egész Biblián végigfut (pl. 3Móz 19,2, Ézs 52,11, 2Kor 6,14-18, 1Pt 1,15-16, Jel 18,4).

Hogyan érhetjük el a biblikus egységet ezen a földön? Erre törekszik választ adni újságunk első négy cikke. Az első írás a biblikus elkülönülés (szeparáció) kérdésével foglalkozik a 16. századi reformáció kapcsán: volt-e létjogosultsága a reformációnak, és van-e értelme még ma is fenntartani a katolikusoktól való elkülönülést? A válaszuk mindkét kérdésre határozott igen. Viszont azt látjuk, hogy a protestáns egyházak sem egységesek, ami felveti a következő kérdést: az egység és tanításbeli tisztaság fontosságát fenntartva milyen alapelveink vannak a biblikus gyülekezetválasztásban? – erre a második cikk válaszol. Ám szót kell, hogy ejtsünk arról is, mely szerint nem mindig a tanbeli tisztaság indokolja a teljes egység hiányát közöttünk. Szót kell ejtenünk arról, hogy az egység legnagyobb hátráltatója a bennünk lévő bűn. A harmadik és negyedik cikk önvizsgálatra készítet az egység tekintetében, miközben azokat olvassuk, kérdezzük magunktól: milyen bűn van az életemben, amely akadályozza a testvéreimmel való közelebbi közösséget?

Az Olvasó figyelmébe ajánljuk tehát a jelen szám cikkeit, szóljanak az egységről, a férj-feleség közti konfliktusok kezeléséről vagy az örömteli keresztyén életről. Ajánljuk, hogy mindenki Bibliájával a kezében, imádkozó lelkülettel olvassa az írásokat, és szolgáljon ez mindannyiunk épülésére.

Szabó Péter András

A KERESZTYÉN EGYSÉGRŐL

idézetek

„Micsoda? Békességben az Atyával és háborúban az Ő gyermekeivel? Lehetetlen!”

John Flavel

„Ha a keresztyének teljesen megbizonyosodtak Isten szabad szeretetéről; ha megértették, hogy kegyelemből lettek elfogadva és tökéletesen megigazítva; valamint végérvényesen vették bűneik bocsánatát és ezért az örökkévaló dicsőség vár rájuk – egy dolgot tehetnek: szeretniük kell azokat, akiket Isten szeret; fel kell karolniuk azokat, akiket Isten felkarolt; és egygké kell válniuk azokkal, akikkel a Krisztus egy...”

Thomas Brooks

„Légy egységben más keresztyénnel! Nem jó az a fal, amelyben a téglák mozognak. A téglákat a cementnek össze kell fognia...”

Corrie Ten Boom

„A lényeges dolgokban egység; a kétségekben szabadság; de minden dologban óvatosság és szeretet...”

Herman Witsius

„Az igazi hívők mindannyian ugyanazon Úrhoz tartoznak – ebből adódóan egymással is egyek. Ezért ha az egymással való egységüket tagadjuk, az Úrral való egységüket is megkérdőjelezzük...”

John MacArthur

„Ha valami nem indokolja a szakadást – amikor egység van –, nem szolgáltathat alapot a szakadás fenntartására sem...”

James Durham

„A János 13 lényege, hogy ha egy keresztyén nem viszonyul szeretettel egy másik igazi keresztyénhez, a világ jogosan megkérdőjelezheti keresztyénségét. A János 17,21-ben viszont Jézus ennél valami még mélyebbet fogalmaz meg; nem várhatjuk el a világtól azt, hogy elhiggye: az Atya elküldte a Fiút, vagy Krisztus állításai igazak és a keresztyénség szintén igaz, hacsak nem látja meg az igaz keresztyének közötti valódi egységet...”

Francis Schaeffer

„Igazi egység nélkül nincs igazi közösség sem...”

John Flavel

„Bármennyire fontos is az egység, nem a legértékesebb kincsünk. Krisztus azt tanította, hogy az igazság fontosabb az egységnél. Döntő kritérium, hogy emlékezzünk az Úr főpapi imájára: először azért imádkozott, hogy megszenteltessünk az igazságban (Jn 17,17), majd csak ezután kérte, hogy egyek legyünk. Isten szemszögéből az igazság nemcsak hogy fontosabb az egységnél, hanem annak igazi alapja. A Szentírás nem ismeri az olyan egységet, amely az egység kedvéért van. A hiteles keresztyén egység közös célokon, közös meggyőződéseken és közös érdekeken alapul...”

Joseph Stowell

„Kevés dolog aknázza alá jobban Jézus Krisztus egyházának erejét, mint a hívők közötti rendezetlen, békétlen viszonyok... Ahelyett, hogy együtt menetelnének a világban, foglyul ejtve embereket a Krisztusnak, úgy tesznek, mint egy szétzilált hadsereg, melynek tagjai egymásnak esnek... Nincs mentség erre a szomorú állapotra, mivel a Szentírás nem hagyja jóvá az elvarratlan szálakat...”

Jay E. Adams

„Isten népének természete megkívánja, hogy összetartsanak és testvéri közösséget ápoljon. A fenevad magányosan kóborol az erdőben, a juhok nyájba tömörülnek...”

C. H. Spurgeon

„Az egység igazság nélkül nem több összeesküvésnél...”

John Trapp

„Egyedül olyan keveset tudunk tenni, együtt viszont olyan sokat...”

Helen Keller

„Imé, mily jó és mily gyönyörűséges, amikor együtt lakoznak az atyafiak!... Csak oda küld áldást az Úr és életet örökké!”

Zsolt 133,1-3

„Hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbenem Atyám, és én tebened, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem...”

Jn 17,21

Válogatta és fordította: Szőke Imre

Lezárult már a reformáció?

R.C. SPROUL

Lezárult már a reformáció? Sokféle megjegyzést fűttek már ehhez a témához azok, akiket én 'hajdani protestánsok'-nak neveznék. Egyikük azt írta: „Luthernek igaz volt a XVI. században, de az egyedül hit általi megigazulás kérdése ma már nem vitatéma.” Egy másik magát protestánsnak valló személy pedig egy sajtóértekezleten, amin részt vettem, így nyilatkozott: „A XVI. századi protestáns vita az egyedül hit általi megigazulás kérdésében olyan volt, mint egy teáskannába zárt vihar”. Egy másik neves európai teológus írásban érvelt úgy, hogy az egyedül hit általi megigazulás tana ma már nem egy jelentős vitatéma az egyházban. Szembesülnünk kell temérdek olyan emberrel, akik magukat protestánsoknak nevezik, de akik nyilvánvalóan megfedkeztek arról, hogy miért protestálnak, miért is protestánsok. Az egyedül hit általi megigazulás fontosságának mai értékelésével ellentétben egy másik törekvésre hívnám fel a figyelmet a XVI. századi vezető reformátorokon keresztül. Luther azt nyilatkozta a megigazulás tanáról, hogy ezen áll vagy bukik az egész egyház. Kálvin János ezt így fogalmazta meg: a megigazulás kérdése az a sarkalatos pont, ami mindent eldönt. A XX. századi J.I. Packer szerint ez a tétel „Atlasz, akinek a vállán minden más tan áll”. Később Packer ezt a kijelentését „az evangélium finom ujjlenyomata”-ként enyhítette.

Ezeknek a nyilatkozatoknak a fényében azt kell megvizsgálnunk, hogy mi változott a XVI. század óta. Nos, van jó és rossz hírem is. Jó, hogy az emberek sokkal civilizáltabbak és toleránsabbak lettek a teológiai kérdéseket illetően.

Manapság nem látunk olyant, hogy valakit megégessenek vagy kínozzanak tanbeli különbségek miatt. Azt is láthattuk az elmúlt években, hogy a katolikus egyház határozottan kitartott egyes kulcskérdésekben, mint Krisztus istensége, helyettes áldozata és a Biblia ihletettsége – míg sok protestáns liberális elvetette ezeket a tanokat. Emellett a katolikus egyház ugyancsak kitartott az olyan témákban is, mint az abortusz és az erkölcsi viszonylagosság. A XIX. században az első vatikáni zsinaton Róma úgy emlegette a protestánsokat mint „eretnekek és szakadárok”. A XX. században pedig a második vatikáni zsinaton a protestánsokról úgy beszéltek mint „különvált testvérek”-ről. Elég nagy különbséget látunk a két zsinat hangnemében. A rossz hír mindazonáltal az, hogy a sok tan, ami különválasztotta a hitvalló (ortodox) protestánsokat és katolikusokat egymástól századokkal korábban, mára dogmává nyilvánított. A Máriaéről szóló lényegesebb tanítások nagy része az elmúlt 150 évben lett tantétel. A pápa tévedhetetlenségének tanát csak 1870-ben az első vatikáni zsinaton nyilvánították *de fide*-vé (melynek hite szükséges az üdvösséghez), holott már évekkel azelőtt bevett gyakorlat volt. Továbbá a katolikus egyház kiadott egy új kátét néhány évvel ezelőtt, ami egyértelműen újra megerősíti a tridenti zsinat tantételeit, a megigazulás tanát is beleértve (ezzel megerősítve a zsinat átkát a reformáció egyedül hit által való megigazulás tanát illetőleg). A tridenti zsinat rendeletei megerősítették a tisztítótűz, a bűcsúk és az érdem tanait is.

Egy vita közepette, ami vezető teológusok között folyt az egye-

dül hit általi megigazulás tanának fontosságáról, Michael Horton feltette a kérdést: „Mi az, ami a múlt évszázadokban közönségessé tette az első század evangéliumát?” A megigazulással kapcsolatos viták nem olyan teológiai kijelentésekkel kapcsolatban bontakoztak ki, melyek csak a bibliai igazságok határát súrolták. Ezt nem lehet csak egy teáskannába zárt viharnek minősíteni, mert átlépte egy kis teáskanna határait. A kérdés, hogy „Mit kell tennem, hogy üdvözüljek?” még mindig kritikus pont azok számára „akiken Isten haragja marad rajta”.

Ennél a kérdésnél már csak a válasz kritikusabb, mert rátapint az evangéliumi igazság lényegére. Végso következtetésképpen a katolikus egyház a tridenti zsinaton azt állította, és továbbra is azt állítja, hogy Isten az emberben rejlő igazságosságért ítéli őt igaznak vagy hamisnak. Ha az ember nem örököl semmi igazságosságot, akkor az az ember rosszabb esetben a pokolra jut, jobb esetben (ha marad valami tisztátalanság az életében) egy bizonyos időre a tisztítótűzbe, ami évmilliókig is eltarthat. Ezzel éles ellentétben a biblikus és protestáns szemlélet az, hogy a megigazulásunk alapja Krisztus igazságossága, amit Isten a hívőnek tulajdonít. Ezek szerint, abban a pillanatban, amikor az ember valódi, hiteles hitet tanúsít Krisztus iránt, szabad lesz a bűntől, mert Isten Krisztus igazságosságát neki tulajdonítja. Üdvösségünk múlik rajta, hogyan vélekedünk a megigazultságról. Elérhetőnek-e saját erőből, vagy olyannak, amit Luther „idegen megigazultság”-nak nevez, ami *extra nos*, azaz rajtunk kívüli, egy másvalaki megigazultsága, nevezetesen Krisztusé. A XVI. századtól a jelen korig a katolikus egyház mindig azt tanította, hogy a megigazulás hiten, Krisztuson és kegyelmen alapszik. A különbség mégis az, hogy

az egyház tagadja, hogy *egyedül* Krisztusért, *egyedül* hit által és *egyedül* kegyelemből igazítana meg Isten. Ez a különbség a két álláspont között igazából a szabadulás és annak ellentéte közötti különbség. Nincs ennél fontosabb kérdés, amivel az igazságos Istentől elidegenült személynek szembesülnie kell.

Jelen pillanatban a katolikus egyház elítéli az egyedül hit által való megigazulás tanát, ezáltal megtagadja az evangéliumot, és így megszűnt törvényes, igaz egyháznak lenni, attól függetlenül, hogy az összes többi kérdésről hogyan nyilatkozik. Úgy tekinteni rá mint egy igaz egyházra, miközben elutasítja a Biblia megváltás-tanát, végzetes tévedés. Olyan időkben élünk, amikor a teológiai konfliktusok politikailag elfogadhatatlannak minősülnek, viszont békét kötni ott, ahol nincs béke, egyenlő az evangélium lényegének megtagadásával.

Engedélyezett fordítás a Tabletalk 2009. szeptemberi számából, fordította: Szabó Erika

„A KÜLÖNBSÉG MÉGIS AZ, HOGY A KATOLIKUS EGYHÁZ TAGADJA, HOGY EGYEDÜL KRISZTUSÉRT, EGYEDÜL HIT ÁLTAL ÉS EGYEDÜL KEGYELEMBŐL IGAZÍTANA MEG ISTEN. NINCSENNÉL FONTOSABB KÉRDÉS.”

Luther Márton szobra a drezdai Frauenkirche előtt

M A R A D J A K

vagy

MENJEK?

Mikor kell egy evangéliumi keresztyénnek elhagyni egy gyülekezetet? Gyakori kérdés ez manapság a keresztyének körében, mely egyre több problémát vet fel. Túl sok egyháztág látogatja már csak alkalmi fogyasztóként az istentiszteleteket. Az ekkleziológia fogalma (egyházról szóló tanítás) egy olyan fogyasztói formához vezetett, mely szerint a személyek csak körülnéznek a gyülekezetben, hogy találnak-e valami kedvükre valót épp abban a pillanatban. Ez érintheti az istentiszteletet, zenét, kapcsolatokat, tanítást vagy egy sor más dolgot is. A sablon ugyanaz: az emberek könnyedén hagynak ott egy gyülekezetet egy másik után nézve, bármilyen okkal vagy ok nélkül.

A gyülekezet-fogyasztás megsérti a gyülekezet egységét és a gyülekezeti tagság fogalmát. Amikor valaki ok nélkül hagyja el a gyülekezetet, a testvéri közösséget, békét és egységet töri meg, ami rossz bizonyágtétel. A gyülekezeti hovatartozás felszínes értelmezése tragikus módon ássa alá Krisztus evangéliumának bizonyágtételét.

Erre a jelenségre nincs semmi kifogás. Nem áll jogunkban elhagyni egy gyülekezetet csak a zenei preferenciánk vagy más személyes ízlés kérdése miatt, sőt még az olyan gyülekezeti programok miatt sem, amik nem felelnek meg elvárásainknak. Ezeknek a problémáknak és érdekeltségeknek arra kellene ösztökélniük a hívó keresztyént, hogyan találhatna egy jobb megoldást a gyülekezet elhagyásához való kifogások keresése helyett.

A keresztyének számára sem lenne szabad ennek fogyasztói kérdésnek lennie. Elhívásunk arról szól, hogy az egyházat szeressük, ezért imádkozzunk a békéjéért és egységéért, és ne keressünk alkalmakat a más gyülekezetekhez való csatlakozásra.

Mindemellett olyan időket élünk, amikor helyes lehet egy gyülekezettől vagy felekezettől különválni. Viszont ebben az esetben az ok nem preferencia, hanem teológiai alapon nyugszik.

Egy gyülekezet vagy felekezet sem tökéletes, és a tanbeli kérdésekről folytatott beszélgetések egészséges gyülekezetre utalnak. Csak akkor merülhet fel a különválás kérdése, ha fontos teológiai alapigazság megsértése forog kockán – amikor az ottmaradás veszélyezteteti mind az egységet, mind az evangéliumot.

A legvégső ok a szeparálódásra csak teológiai jellegű lehet. A hívó keresztyénnek akkor kell különválnia egy gyülekezettől vagy felekezettől, amikor az elutasítja a megjobbítást egy valódi fontosságú ügyben.

Ennek a kijelentésnek azonban felbukkan a nehézsége. A keresztyén egyház történelmében alig akad néhány beszámoló olyan szenzációs és bátorító esetről, amikor a gyülekezetek, felekezetek, keresztyén szervezetek meggyőződtek volna tévedésükről, és visszatértek volna a biblikus alapokhoz a tévtanításokból vagy a nyílt eretnekségből.

Sajnálatos módon mérhetetlenül nagyobb azon gyülekezetek ill. felekezetek listája, melyek megtagadtak és elutasítottak mindennemű kísérletet a megjobbításra. A legtöbb gyülekezet, amint rossz pályára áll az eltévelyedett doktrínákat vagy a nyílt eretnekséget illetően, teljesen megkeményíti magát Isten Szavával szemben.

A legelső pont ebben a kérdésben annak a meghatározása, hogy mely tantételek vizsgálata esetén merülhet fel a gyülekezet elhagyásának problémája. Óvatos rendszerezett teológiai elemzésre van szükség, mialatt újra meg újra átgondolja az ember, hogy melyek azok a kérdések, amik a legfontosabbak – a

hamis tanítások, rögeszmék, amik mellett ha makacsul kitart, valóban szükségessé válik a szeparáció.

A mai keresztyéneknek van egy hatalmas feladatuk, mégpedig az, hogy rendszerezzék azokat a keresztyén dogmákat és teológiai kérdéseket, amelyek a mostani összefüggésben a legfőbb prioritást élvezik. Ez érvényes mind a keresztyénség nyilvános megvédésére a világ kihívásaival szemben, mind a belső felelősségünkre, hogy a doktrínai különbségeket helyesen kezeljük. Egyik sem könnyű feladat, viszont a teológiai komolyság és érettség megköveteli, hogy a tantételeket gondoljuk át újra meg újra, figyelembe véve viszonylagos fontosságukat. Isten igazságát meg kell védenünk minden ponton és minden részletében, de egy felelősségteljes keresztyénnek meg kell tudni állapítania, melyek azok a teológiai kérdések, amik elsődleges figyelmet igényelnek egy teológiai válság idején.

Már egy ideje ismétlem, hogy szükséges teológiai fontossági sorrendet felállítani. Ezzel a fogalommal (angol *triage*) a kórházban, a sürgősségi osztályon találkoztam, ahol megfigyelhettem, hogy hogyan működik a klinikai fontossági sorrend felállítása. Ez egy olyan folyamat, ami lehetővé teszi a szakképzett orvosi személyzetnek, hogy gyorsan felmérje a válság helyzetét. Mivel a sürgősségi osztályon elég nagy káosz szokott lenni, valakinek rendelkeznie kell azzal a szakértelemmel, hogy pillanatok alatt meg tudja határozni az orvosi prioritásokat. Melyik beteget kell gyorsan műtőbe vinni? Kik azok, akik várhatnak egy kevésbé sürgős kivizsgálással? Az orvosi személynzet ezekben a kérdésekben nem hátrálhat meg, és felelősséget kell vállalni azért, hogy kezeljék a legsürgősebb problémás eseteket fontossági sorrendben.

Ez az orvosi fogalom (angol *medical triage*) francia nyelvterületről indult, a *trier* szóból ered, és azt jelenti, hogy csoportosítani, kiválasztani. Ugyanez a fegyelem, amire szükség van a sürgősségi osztály mozgalmas küzdőterén, segítség lehet a keresztyéneknek is, hogy megvédjék az igazságot a mai világban. Meg kell tanulnunk teológiai és doktrínai kérdésekben is csoportosítani a krízis állapota szerint, ez keresztyén felelősségünk része.

Ezeket figyelembe véve ajánlanék három különböző teológiai fontosságú szintet. Mindegyik szint egy sor kérdést és teológiai prioritást foglal magába, amik felmerülhetnek a jelenlegi viták során. Első szintű teológiai kérdések között szerepelhetnek alapvető doktrínák, amik meghatározzák a keresz-

tyén hitet. Ide tartozik a Szentháromság tana, Krisztus tökéletes Isten és tökéletes ember volta, a hit általi megigazulás és az Ige autoritása. Ezek az elsődleges doktrínák képviselik a legalapvetőbb igazságait a keresztyén hitnek, így ezek tagadása nem kevesebb, mint magának a keresztyénségnek a tagadása.

A Szentháromság elismerése nélkül nem beszélhetünk igazi keresztyénségről. Ha nem fogadjuk el Krisztus tökéletes Isten és tökéletes ember voltát, nem látjuk az evangéliumot. Ha nem ismerjük el a Krisztus evangéliuma szempontjából fontos tanításokat, akkor nem is beszélhetünk szabadításról szóló üzenetről.

Ezek az elsődleges doktrínák magában foglalják Krisztus szűztől való születését, keresztre feszítését testben, és más világos bibliai tanításokat is, amelyek ahhoz szükségesek, hogy megértsük, kicsoda Krisztus, és mit vitt véghez a kereszten. Ennek okáért az egyedül hit által való megigazulás tana is nagyon helyesen sorolható ide, ugyanis e nélkül az igazság nélkül az egyház elbukik.

Az Újszövetség világosan kijelenti, hogy amíg alapkérdésekben az egység elengedhetetlen, addig a más kérdésekben való különbözőségnek nem kell veszélyeztetnie a gyülekezet egységét.

A másodlagos doktrínák abban különböznek az előzőektől, hogy hívő keresztyének nem mindig értenek egyet ezekben a kérdésekben, így kialakulnak bizonyos lényeges határok a hívők között. Amikor a keresztyének gyülekezetekbe és felekezetekbe rendeződnek, akkor ezek a határok nyilvánvalókká válnak.

Másodlagos kérdésnek számít például a keresztség kiszolgáltatásának módja. A baptisták és a presbiteriánusok egyáltalán nem értenek egyet a keresztyén keresztség értelmezésében. A gyerekkeresztség gyakorlata teljesen felfoghatatlan egy baptista számára, míg a presbiteriánusok szerint a gyerekkeresztség a szövetség legalapvetőbb értelmezései közé tartozik. Mivel az elsődleges kérdésekben egyetértenek, mind a baptisták, mind a presbiteriánusok felismerik egymásban a hívő keresztyént, de azt is elismerik, hogy a nézetkülönbség ebben a fontos kérdésben megakadályozza az igazi testvéri közösség kialakulását.

Az elsődleges kérdések meghatározzák a keresztyén identitást és sérthetetlenséget. A másodlagos kérdések meghatározzák az ekkleziológiát.

A harmadlagos kérdések pedig azok, amelyekben ha nem is értenek egyet a keresztyének, mégis közeli testvéri közösségben lehetnek egymással, akár egy helyi gyülekezeten belül is. Én azt mondanám, hogy a legtöbb ide tartozó kérdés az eszkatológiával kapcsolatos. Azok a keresztyének például, akik hisznek Krisztus győzelmes visszatérében testben és a történelem folyamán – anélkül, hogy ez szakadást okozna a gyülekezetben –, nem biztos hogy egyetértenek az időrendi sorrendben.

Egy keresztyénnek soha nem szabad harmadlagos kérdések miatt elhagynia gyülekezetét, mivelhogy ezek nem bírnak igazi jelentőséggel. Krisztus híveinek kötelessége minden gyülekezeti tanítást biblikus vizsgálatnak alávetni, viszont az Újszövetség világosan kijelenti, hogy amíg alapkérdésekben az egység elengedhetetlen, addig a más kérdésekben való különbözőségnek nem kell veszélyeztetnie a gyülekezet egységét.

Manapság az olyan kérdések, mint homoszexualitás vagy női lelkészek létjogosultsága próbára teszik éberségünket. Amikor elutasítjuk a Biblia autoritását ilyen kérdésekben, nem egyszerű erkölcsi vitáról van szó, hanem már teológiai jellegű problémáról. Egy gyülekezet sem maradhat megosztott ebben a témában, és egy hívőnek sem szabad maradni egy olyan gyülekezetben, amelyik nem hajlandó ragaszkodni Isten Igéjéhez. Amelyik egyház nőket helyez lelkészi szolgálatba, lehet igazhitű más kérdésekben, de ebben szembeállítja magát a Szentírással. Sok gyülekezet és felekezet, amelyik nem akarja helyreállítani magát a Szentírás szerint, a hívőket nehéz választás elé állítja. Viszont a Szentíráshoz hűtlen egyházban maradni nem egy választható lehetőség. Minden megújító, reformáló próbálkozás következetes visszautasításra talált ezekben az egyházakban. Egy adott ponton pedig, ha nem hagyjuk el az ilyen egyházat, akkor részesei leszünk eretnokségüknek.

Ezek valóban nehéz kérdések, de a hitvalló keresztyénnek nagyon meg kell fontolnia, hogy maradjon vagy menjen. A végső meghatározó oknak az Igazságnak kell lennie, és a döntést töredelmes, imádkozó szívvel kell meghozni és végrehajtani.

Engedélyezett fordítás a Tabletalk 2009. szeptemberi számából, fordította: Szabó Erika

HOGY ŐK EGYEK

LEGYENEK

Thomas R. Schreiner

Az Úr Jézus a halála előtti estén így imádkozott: „De nemcsak őérettök könyörgök, hanem azokért is, akik az ő beszédökre hisznek majd én bennem; hogy mindnyájan egyek legyenek; amint te énbennem, Atyám, és én tebenned, hogy ők is egyek legyenek mibenünk: hogy elhigye a világ, hogy te küldtél engem. És én azt a dicsőséget, amelyet nékem adtál, őnékik adtam, hogy egyek legyenek, amiképpen mi egy vagyunk: Én őbennök, és te énbennem: hogy tökéletesen eggyé legyenek, és hogy megismerje a világ, hogy te küldtél engem, és szeretted őket, amiként engem szeretted.” (János 17,20-23) Jézus azért imádkozott, hogy a hívők egyek legyenek, mégsem azok egysége foglalkoztatta leginkább, hanem hogy ezáltal felismerje a világ: az Atya küldte a Fiút. Amikor a hívők egyek, a világ megérti, hogy az Atya ugyanúgy szereti a keresztyéneket, mint Egyszülött Fiát.

Meghallgatta-e Isten ezt az imádságot? Mindannyian tudjuk, hogy a keresztyén világot ezer darabra szaggatta a felekezetek egyre növekvő száma. De ebből még nem következik, hogy Jézus imájának nem lett semmilyen hatása, mivel az előbb feltett kérdésre a válasz összetett. Először is Jézus imája meghallgatásra talál bizonyos fokig a Krisztus feltámadása és második eljövetele közötti időszakban is. Az igazi hívők egyek Krisztusban. Valóban szeretik egymást és egy Megváltót imádnak, bűneik bocsánatát az Ő helyettes áldozatában remélve. Egyesülve állunk a kereszt tövében. Ez az egység akkor is a miénk, hogyha különböző felekezetekhez tartozunk. Lehet eltérő véleményünk az eszkatológia (a végső dolgok tana), az ekkleziológia (az egyházzal kapcsolatos tanok), a keresztség és sok más teológiai kérdés kapcsán. Mégis mindazok egyek, akik egyedül Krisztusban bíznak az üdvösségüket illetően. Szeretjük a mi testvéreinket az Úrban, függetlenül attól, hogy látjuk tévedéseiket bizonyos tantételekben.

Ennek kapcsán pedig elérkeztünk a második megállapításunkhoz: Jézus imádsága még nem hallgattatott meg teljes mértékben. Olyan korszakban élünk, melyben Jézus imádságának beteljesedése még nem látható számunkra. Ideiglenes korban, amely azt előzi meg, mikor Isten minden ígérete beteljesedik. Igazak vagyunk, ugyanakkor bűnösök is (*simul justus et peccator*), ahogy Luther olyan jól megfogalmazta. Mivel még mindig bűnösök vagyunk, ezért nem szeretjük egymást úgy, ahogy kellene. Nem is értünk minden teológiai kérdést helyesen. A bűn jelenléte az elménket is befolyásolja. Egy nagyon fontos megkülönböztetést szükséges ezen a ponton megtennünk. Nem azt akarom mindezzel mondani, hogy teológiai szempontból bármi elfogadható lenne. Van ugyanis határvonal az ortodox és az eretnek tanítások között. Nem ismerjük az igazságot kimerítően, de értjük lényege szerint. Az az egység, amelyről Krisztus itt beszél, az igazságban való egység, kiváltképpen pedig abban az igazságban, hogy az Atya a világ üdvösségeért küldte a Fiút. Ennek okáért az evangéliumban való egység az az egység, amelyért imádkozunk és munkálkodunk. Az evangélium arra tanít minket, hogy Jézus Krisztus keresztyéne kell néznünk az üdvösségünkért, nem pedig önmagunkra. Egy rajtunk kívül álló személyre tekintünk az üdvösségért, és nem a saját cselekedeteinkre. Jelenleg is biblikusan értjük az evangéliumot, de még nem teljes mélységében. Hogyan is működik ez a gyakorlatban? Tudatában vagyok annak, hogy a teológiai nézeteim egy része még nem tökéletesen Isten szerinti (az alapigazságoktól eltekintve), de nem tudom, miben tévedek, mivel meg vagyok győződve, hogy mindaz, amit hiszek igaz. Ez az élet paradoxonja Krisztus visszajöveteléig. A zárójeles gondolataim után pedig most hadd térjek vissza a fő pontomhoz. Nincs teljes egység közöttünk, mert a bűn elválaszt minket. A szeretetünk és a teológiai nézeteink sem megfelelőek, a bűn továbbra is megrontja őket.

Az Újszövetség olvasása közben elég egyértelmű, hogy a hívők nem mindenben egyek. Az egyház korai időszakában találkozunk az egység különleges jeleivel (ApCsel 2,42-47 és 4,32-37). De azt is tudjuk, hogy a korai egyházban is voltak megoszlások és viszályok. A páli leveleknek már a felületes olvasása is egyértelművé teszi ezt. A megoszlással kapcsolatos problémák legnyilvánvalóbb módon Korinthusban ütköztek ki. Pál az 1Kor 1,10-17-ig tartó igeszakaszban afelett kesereg, hogy a gyülekezet a viszálykodás útjára lépett. Nyilvánvaló volt, hogy az egyháztagok

kiválasztották a kedvenc vezetőiket, és az egyes vezetők személyéhez kötődő csoportokat alakítottak ki. Megoszlottak Pál, Apollós, Péter, sőt még Krisztus között is! A legutóbbi csoport tagjai nagy kegyesen és önelégülten azt hangoztatták, hogy ők Magát Krisztust követik, nem pedig embereket, de sajnos őket is a büszkeség lelkülete ragadta magával, mint a többi csoportot.

A Korinthusban észlelt viszálykodást nem lehet a teológiai különbségek számlájára írni. Nincs semmilyen bizonyíték arra nézve, hogy Pál, Péter és Apollós más evangéliumot hirdetett volna. Pál egyértelműen kijelenti, hogy mindannyian ugyanazt az evangéliumot hirdetik (1Kor 15,11). Pál nem ajánlotta volna azt, hogy Apollós látogasson el Korinthusba, hogyha Apollós tanítása kifogásolható lett volna (1Kor 16,12)! Úgy tűnik, hogy a korinthusiakat az egyes vezetők szónoki képességei ragadták magukkal, és megoszlottak abban, hogy melyik vezető a leghatékonyabb (1Kor 1,17-25 és 2,1-5). Egyesek Apollóst követték, feltételezhetően igehirdetésének ékesszólása miatt, míg mások úgy tartották, hogy Pál felette állt Apollónak. Olyan ez, mintha manapság azon kezdenénk vitatkozni, hogy Sproul, Piper, vagy McArthur a legjobb igehirdető. Pál hálás volt Apollós szolgálatáért és azokért az ajándékokért, amelyekben Isten őt részesítette. Megfeddte a korinthusiakat a világiás gondolkodásuk miatt. Miközben embereket magasztaltak, megfélemlítettek Istenről figyelmen kívül hagyva, hogy mindenféle lelki növekedés Őtől származik (1Kor 3,5-9). A korinthusiakat az „emberi edények” kápráztatták el, és mindeközben megfélemlítettek a kereszt üzenetéről. Krisztus feszített meg értük, nem pedig Pál, Apollós vagy bárki más. Krisztus keresztyéne pedig semmivé teszi az emberi büszkeséget: arra emlékeztet minket, hogy csak az Úrban dicsekedhetünk, mivel a megváltás, a megigazulás és a megszentelődés mind Isten ajándékai (1Kor 1,26-31).

Az első Korinthusi levél szerint keresztyének is eshetnek súlyos bűnökbe, és megtapasztalhatják a viszálykodást, megoszlást. Az is elég nyilvánvaló, hogy a korinthusiak a bálványoknak felajánlott ételek elfogyasztása (1Kor 8,1-11), illetve a lelki ajándékok kérdése felett is megoszlottak (1Kor 12,1-14,40). Arra emlékeztet ez minket, hogy sokszor nem is teológiai különbségek szaggatják szét egyházainkat, hanem az önzés, a büszkeség és a szeretet hiánya. Büszkék lehetünk a helyes teológiai nézeteinkre, de meg is megtagadhatjuk azokat a tanításokat, amelyeket oly becsesnek tartunk – a szeretet hiánya miatt.

Nem is meglepő tehát, hogy a lelki ajándékokról szóló részbe ágyazva találjuk a híres szeretet-himnuszt (13. fejezet).

Gyakran – olykor még a teológiai viták során is – a fő probléma nem a teológiai különbségben, hanem a keresztyén felebaráti érzület hiányában rejlik. Pál dorgálására van szükségünk: „Mind-ezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint amely a tökéletességnek kötele.” (Kol 3,14) Az igazi egység mindig az evangélium igazsága által valósul meg, de úgy is a miénk lehet, ha szeretjük egymást. Rendkívül nagy szükségünk van arra, hogy el tudjuk egymást szeretetben hordozni, hogy megbocsássunk egymásnak (Kol 3,13), mivel „a szeretet sok vétet elfedez” (1Pt 4,8). Sajnos egyes teológiai szempontból igazhitű egyházak veszélyeztetik a bizonyágtételüket azáltal, hogy viszálykodnak, pletykálkodnak, és nem akarnak egymásnak megbocsátani.

A jelenkorban, mielőtt Krisztus visszajön, az egyház bizonyos mértékben megéli azt az egységet, amelyért Ő imádkozott, de ez még nem a tökéletes egység. Úgy is mondhatnánk, hogy egyek vagyunk, de még nem tökéletesen. Így el is érkeztünk az utolsó gondolatomhoz: Jézus imádsága teljesen meghallgattatik majd, ugyanis amikor Jézus visszajön, minden bűntől megtisztíttatik az Ő menyasszonya — azaz a Krisztus Egyháza. Akkor pedig úgy ismerünk majd, amint mi is megismertettünk (1Kor 13,12). Akkor úgy szeretünk majd, amint szerettek minket. Nem lesz bennünk semmi szeplő vagy tisztátalanság (Ef 5,27). Nem lesznek többé teológiai nézetkülönbségek (még a legapróbbak sem), az egymás iránti szeretetünk tökéletes lesz, és a hitetlenek, az angyalok és a démonok láthatják majd, hogy mi mindent vitt véghez Krisztus azáltal, hogy megváltott Magának egy népet. Hogy Ő makacs, ellenszegülő és bűnös embereket, amilyenek mi vagyunk, teljesen átformált. Szeretetet plántált a mi szívünkbe Őn-maga és egymás iránt. Ez a helyreállító munka már elkezdődött mibennünk, és arra kaptunk felszólítást, hogy a Lélek egységét tartsuk meg (Ef 4,3). Mindeközben pedig az után a nap után vágyakozunk, amelyen ez a munka teljessé lesz a mi Urunk és Megváltónk dicsőségére.

Engedélyezett fordítás a Tabletalk 2009. szeptemberi számából, fordította: Szegedi Anikó

EGYSÉGBEN

méltón a Krisztus evangéliumához

BAGOLY GYULA

„Csakhogy a Krisztus evangéliumához méltóan viseljétek magatokat, hogy akár oda menvén és látván titeket, akár távol lévén, azt halljam dolgaitok felől, hogy megálltok egy lélekben, egy érzéssel viaskodván az evangéliom hitéért.” (Fil 1,27)

Az egység fontos téma. Nem könnyű megvalósítani, de annál nagyobb áldást jelent. Egységben lenni annyit jelent, mint Krisztus evangéliumához méltóan viselkedni. Szó szerint fordítva: Krisztus országának állampolgáraihoz méltóan élni. Krisztus országában nincsenek pártok. Egy az evangélium, egy a hit, amelyet képviselnünk kell. Sokszor szoltunk már arról, mit jelent meggyőződéssel képviselni az igazságot, abban miként lehet megállni. De itt nem az a kérdés, hogy miként lehet mindezt vallani, hanem miként lehet egy Lélekben és egy érzéssel (az eredeti szerint egy értelemben) ezt megtenni. Hogyan lehetséges ez, azon túl, hogy az azonos meggyőződésre maga a Szentlélek Isten vezet el bennünket? Hogyan lesz ez valóság személyes szinten is, amikor különböző temperamentumú, kulturális háttérű, különféle szokásokkal rendelkező embereknek egységben kellene lenniük? Nos, íme, egy pár dolog, amit az ige más helyen mond:

1. Jó reménység, megelőlegezett bizalom

„[A szeretet] Mindent elfedez, mindent hiszen, mindent remél, mindent eltűr.” (1Kor 13,7)

Amire mindenképp szükség van, az a megelőlegezett bizalom, hogy nem akarunk egymásnak ártani. Ha testvérem másképp is lát dolgokat, valószínű nem a rossz szándék vezeti. Magyarul, az ártatlanság vélelme mindenkinél jár addig, amíg az ellenkezője be nem bizonyosodik. Ha ezt még a világi bíróság is így gondolja, mennyivel inkább kellene nekünk, keresztyéneknek így látni. Miért olyan rettenetesen nehéz a másikról a jót feltételezni? Azért, mert súlyos előítéleteink vannak. De a szere-

tet az, amely lerombolja ezeket. A szeretet akar hinni és remélni, még akkor is, ha a helyzet első látásra más mutat. Azért, mert a szeretet egy tudatos döntést igényel, amire Isten hív. E nélkül a megelőlegezett bizalom nélkül hogyan akarunk bármit is közösen képviselni?

2. *Kedvesség, alázat, szelídség, hosszútűrés, másik elszenvedése*

„És a mint akarjátok, hogy az emberek veletek cselekedjenek, ti is akképen cselekedjétek azokkal.” (Lk 6,31)

Azon túl, hogy másfajta előítélettel kell közelednünk egymáshoz, vagyis előítéleteinket állandóan felül akarjuk bírálni, szükséges másfajta viszonyulás is. Az ige a Lk 6,31-ben arról beszél, hogy azt tegyük másokkal, amit mi is szeretnénk viszont kapni tőlük. Hát nem azt szeretnénk, ha alázatos, szelíd, kedves emberekkel lennénk körülvéve, akik tapintatosak? Nos, akkor nekünk kell elkezdenni ilyen irányba növekedni.

„Teljes alázatossággal és szelídséggel, hosszútűréssel, elszenvedvén egymást szeretetben. Igyekezvén megtartani a Lélek egységét a békeességnek kötelékében.” (Ef 4,2-3)

Látjuk tehát, hogy ennek van személyes és közösségi célja is, vagyis a mi magatartásunk példává válik. Az alázat, szelídség, hosszútűrés és egymás elszenvedése által a Lélek egysége, az egyház egysége marad meg. Vagyis mindenki láthatja, hogy egy ugyanazon Lélek van bennünk. Ehhez persze el is kell szenvedni néha egymást, de ez nem azt jelenti, hogy felgyűjtjük a sérelmeinket, majd egyszer, ha alkalom nyílik rá, rázúdítunk mindent arra vagy azokra, akikre neheztelünk. A szeretet el kell, hogy fedezze ezeket a sérelmeket és akkor később nem lesz, amit felelme-gessünk. Ha nem tudnánk így eljárni, akkor kezdjük el minél gyorsabban sérelmeinket elmondogatni azoknak, akikre tartoznak.

„Egy a test (az egyház) és egy a Lélek, miképpen elhívásoknak egy reménységében hívattatok el is; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; Egy az Isten és mindenkinek Atyja, a ki mindenkinek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.” (Ef 4,4-6)

Az egység fontossága látható abból, hogy mind az egyház (a láthatatlan), aminek tagjai vagyunk

egy, mind a Lélek, mind az Úr, aki megváltott, mind a mi hitrendszerünk, mind pedig sákramentumaink. Nincs sákramentum a baloldali keresztyéneknek és a jobboldaliaknak, a radikálisoknak és a moderáltaknak, az extrovertáltaknak és az introvertáltaknak. Ahhoz, hogy kedves lehess, látnod kell, hogy te most a testvéreddel beszélsz, akinek ugyanaz az Ura, mint neked, ugyanaz a hite, ugyanaz a Szentlélek lakik benne is. Hogyan bánthatnád meg?

„És Ő adott némelyeket apostolokul, némelyeket prófétakul, némelyeket evangelistakul, némelyeket pedig pásztorokul és tanítókul: A szentek tökéletesbbitése céljából szolgálat munkájára, a Krisztus testének építésére. Míg eljutunk mindnyájan az Isten Fiában való hitnek és az Ő egységére, érett férfúságra...” (Ef 4,11-16)

A kedvességen túl alázatra és szelídségre van szükséged, vagy arra, hogy tanítható légy. A büsz-

Hogyan tudjuk elhíttetni a világgal, hogy amit képviselünk, az igaz?

Úgy, hogy ha látják köztünk a valódi tartós egységet, mert azt mondják: ez lehetetlen emberi erővel.

ke keresztyén az egység megrontója. Persze azt hirdeti magáról, hogy ő öntudatos, a többi keresztyén mind buta kis bárány. Nos, ha így viselkedik egy keresztyén, hamarosan kiderülhet róla, hogy valóban önfejtő kecske, és ezért valóban tévedés volt őt befogadni a juhok közé. Ezért azt olvassuk, hogy adott az Úr prófétákat és apostolokat a rendkívüli időkre (apostoli korra) és a mindenkor keresztyének számára evangelistákat, pásztorokat és tanítókat. Az ő munkájuk kettős: szolgálnak és megbíbitanak, tökéletesítenek vagy javítanak. Vagy úgymondhatnám, szolgálatuk által kijavítanak. Tökéletesebbé akarnak tenni. Mi kell ennek elfogadásához? Úgy gondolom, nem titok az, amit az ige tanít: ALÁZAT.

„Semmi rothadt beszéd a ti szátokból ki ne származzék, hanem csak a mely hasznos a szükséges építésre, hogy áldásos legyen a hallgatóknak. És meg ne szomorítsátok az Isten-

nek ama Szent Lelkét, a ki által megpecsételtetek a teljes váltságnak napjára. Minden mérgesség és fölgerjedés és harag és láрма és káromkodás kivettessék közületek minden gonoszossággal együtt; Legyetek pedig egymáshoz jóságosak, irgalmasok, megengedvén egymásnak, miképen az Isten is a Krisztusban megengedett néktek.” (Ef 4,29-32)

Miben áll tehát ez a munkálkodás? Nem zsákok hordásából, nem feltétlen leprások ápolásából és nem hajléktalanok házukba fogadásából, hanem építő beszédből. Csak ennyi? – kérded. Ennyi. Beszélj építő dolgokat. Vettessék ki közülünk a felháborodás, idegesség, láрма, káromlás, pletyka, rágalmazás. Itt kezdődik az egység. Mielőtt még életed adnád testvéredért, beszélj kedvesen vele. Ha pedig ez nem sikerült, akkor tanulj bocsánatot kérni és megbocsátani.

„Öltözzetek föl azért mint az Istennek választottai, szentek és szeretettek, könyörületes szívet, jóságosságot, alázatosságot, szelídséget, hosszútűrést; Elszenvedvén egymást és megbocsátván kölcsönösen egymásnak, ha valakinek valaki ellen panasza volna; miképpen a Krisztus is megbocsátott néktek, akképpen ti is. Mindezeknek fölébe pedig öltözzétek föl a szeretetet, mint a mely a tökéletességnek kötele. És az Istennek békessége uralkodjék a ti szívetekben, amelyre el is hívatatok egy testben; és háládatosak legyetek.” (Kol 3,12-15)

Pál megismétli ugyanezt, csak kiegészíti, hogy amennyiben látunk ebből valamit, akkor adjunk mindezért hálát is. Így tehát ezt összeköti az imádsággal. Nem lesz egység imádság nélkül.

3. Imádság

„De nemcsak ő érettök könyörgök, hanem azokért is, a kik az ő beszédökre hisznek majd én bennem; Hogy mindnyájan egyek legyenek; a mint te én bennem, Atyám, és én te benned, hogy ők is egyek legyenek mi bennünk: hogy elhiggye a világ, hogy te küldtél engem.” (Jn 17,20-21)

Jézus példát mutatott ebben is, hogy Ő imádkozott értünk és a mi egységünkért. Ezt az egységet, ezt a viselkedést csak Isten képes kimunkálni önző,

büszke emberekben. Miért fontos az imaközösség? Mert ez nem csak egy alkalom, amelyet kipipálhatunk, hanem több ennél. Egy lehetőség arra, hogy egységért könyörögjünk, amely ismertetője lehet a világban annak, hogy mi Krisztus tanítványai vagyunk. Vagyis evangelizációs eszköz, még ha nem is érzékeljük az eredményt. Azért imádkozunk, hogy Isten adja az egység Lelkét közénk. Azért imádkozunk, mert tudjuk, hogy saját erőnkől semmire sem megyünk. Azért imádkozunk, mert Krisztus ereje nélkül mindez lehetetlen. Azért imádkozunk, mert a feladat meghaladja képességeinket, de Krisztusban mindenre van erőnk. Azért imádkozunk, hogy a világ meglássa, hogy Krisztust az Atya küldte, hogy Ő a testté lett Isten. Hogyan tudjuk elhithetni a világgal, hogy mindaz, amit képviselünk az evangéliumról, az igaz? Úgy, ha ránk néznek, és azt mondják, ez lehetetlen emberi erővel. Lehetetlen valódi tartós egységet megvalósítani. Bármerre nézünk, mondják, a munkahelyen, az utcában, a politikában, az iskolában, a tudományos világban a művészetek terén azt látjuk, hogy emberek, akiknek együtt kellene közös ügyeket képviselniük gyűlölik egymást, és egy kanál vízbe is belefojtanák a másikat. Sőt a vallások világa sem különb. De ha azt látják rajtunk, hogy létezik egy ilyen egység, hogy megvalósítható az, hogy egy értelemben, egy Lélekben járjunk, akkor tudni fogják: ez nem a mi érdemünk és nem emberi munka, ez nem egy új marketingfogás, ez nem egy álságos reklám, hanem ez valóban isteni csoda. Annak az Istennek a munkája, Aki létezik és a keresztyének egysége által hangosabban beszél sok könyvnel is.

MEGJELENT!

Felhívjuk olvasóink figyelmét, hogy a Presbiterianus Kiadó gondozásában megjelent Tedd Tripp *A gyerekszív pásztorolása* c. könyve. A magyar nyelven megjelent gyerekneveléssel foglalkozó könyvek sokasága ellenére bátran ajánljuk e kiadványt, hiszen a szerző nemcsak szülő, hanem iskolaigazgató és lelkipásztor is, így igen írás-szerű rálátással rendelkezik a gyereknevelés útvesztőire. Részletesebb ismertetőt közlünk a könyvről a következő Keskeny Út hasábjain.

AZ ELKERÜLHETETLEN VÁLASZTÁS

Sikó Mihály

John Stott, ma élő angol igehirdető a Mt 7,13-14-et *Az elkerülhetetlen választás* címmel foglalja össze, és így folytatja: „Ezekben az igeversekben mehökkentő, mennyire kizárólagos döntés elé állít minket Jézus. Mindenki jobban szereti, ha nemcsak egy, hanem többféle választási lehetőség kínálkozik számára, de még ennél is jobb, ha az összeset egyetlen átfogó valláseggyveleggé alakítva elkerülheti a döntés szükségességét. Jézus azonban nem hagyja érvényesülni olcsó szinkretizmusunkat. Ragaszkodik ahhoz, hogy csak egy mellett dönthetünk, minthogy csak két lehetőség közül választhatunk”. Igen, valóban jobban szeretnénk, ha ez nem egy elkerülhetetlen választás volna. Jobban szeretnénk, ha több lehetőség közül lehetne választani. Sőt, a mai posztmodern társadalomban úgy gondoljuk, hogy már több választási lehetőség van. Azt elhisszük, hogy Krisztus idejében csak kettő volt, de azóta már több van. Akkor még nem volt például muszlim hit és sok más modern filozófiai nézet. Tehát ma már nem lehetünk olyan szűklátókörűek, amilyen szegény Krisztus volt. Na de megbocsátjuk neki, hiszen Ő még nem ismerhette az Ő idejében más alternatívákat.

Egyik lehetőség az, hogy így gondoljuk, a másik lehetőség az, hogy elfogadjuk Krisztus és a Biblia tekintélyét. Elfogadjuk azt, hogy most is csak két út, csak kétféle embertömeg és csak kétféle úticél van, és hogy ennek megfelelően mi magunk is valamelyikhez tartozunk. Nincs olyan, hogy 'nem tudom' vagy 'nem akarom eldönteni'. Ez ugyanis nagyon kényelmes aranyközépútnak számítana. Azt gondolná az ilyen ember, hogy ez egy ártatlan álláspont, emiatt nem fog megharagudni rá Isten, ha nem tudja eldönteni, milyen álláspont-ra helyezkedjen. A helyzet az, hogy a tévovázás még senkit sem üdvözített, illetve a 'nem tudom' álláspont valójában egy Isten ellen meghozott döntés. Isten nem hagyott kétséget afelől, hogy létezik.

Summa summarum: a keresztyén hitben nincs tartózkodási lehetőség. Csak két út és csak két embertípus van. Ennek megfelelően tehát te is valamelyik út vándora vagy! Még akkor is, ha azt mondd,

te nem gyűlölöd Istent, vagy még bizonytalan vagy. Nincs semleges álláspont. Vagy a mennyország felé, vagy pedig a pokol felé haladsz.

1. Az első kérdés az, hogy mit jelent a szoros kapu?

Miért szoros és hogyan, illetve kik mehetnek be rajta? A szoros kapu Jézus Krisztusra vonatkozik, hiszen Ő mondja magáról: „Én vagyok az ajtó: ha valaki én rajtam megy be, megtartatik, és bejár és kijár majd, és legelőt talál” (Jn 10,9). Az út is Jézus Krisztus, hiszen ugyancsak magáról mondja Jézus: „...Én vagyok az út, az igazság és az élet; senki sem mehet az Atyához, hanemha én általam” (Jn 14,6). Amikor tehát Krisztus azt mondja, hogy menjünk be a szoros kapun és járjunk a keskeny úton, valójában azt mondja, hogy fogadjuk el Őt Tanítónknak, Megváltónknak és Királyunknak. Alázkodjunk meg Előtte, valljuk meg bűnünket és kérjünk bocsánatot a szent Istentől Krisztus áldozatáért. Tehát a szoros kapun való belépés magára a megtérésre és a Krisztusba vetett hitre vonatkozik. De miért nevezi Krisztus ezt a kaput szorosnak?

1. *Azért, mert kizár minden más vallást.* A modern és hamis elképzeléssel ellentétben, miszerint Isten egy nagy hegy tetején ül és Őhöz sokféle úton el lehet jutni, Krisztus azt mondja, hogy csak egy út vezet az igaz Istenhez. Sem a buddhizmus, sem a hinduizmus, sem a mormon vallás, sem a muszlim hit, sem semmilyen nem keresztyén vallás nem tudja megmutatni az igaz Istent és az igaz Istenhez vezető utat sem. Persze, ezen fel lehet háborodni, de meg is lehet alázkodni és el is lehet fogadni.
2. *Épp ez a második ok, amiért ez a kapu szoros.* Ezen ugyanis csak összezsugorodottan lehet átmenni. Mit jelent összezsugorodni, vagyis hogyan lehet bemenni ezen a szoros kapun? Megalázkodva, porba hullva. Úgy, hogy előbb leveted magadról önhittségedet, önigazultságodat. Mielőtt ezen a kapun belépsz, és ahhoz, hogy ezen a kapun belépj, be kell látnod tehetetlenségedet. Nem azt, hogy van valami probléma veled. Nem azt,

hogy nem vagy tökéletes. Eddig sokan eljutnak azok közül is, akik soha nem mennek be a szoros kapun. A világ tele van olyan emberrel, aki belátja, hogy nem tökéletes és vannak hibái. Ez még nem elég. Ez csak arra elég, hogy kint maradj és soha ne lépj be ezen a szoros kapun. Azt kell belátnod, hogy egy nyomorult, bűnös teremtmény vagy, aki fellázadtál Teremtőd ellen. Azt kell belátnod, hogy semmit nem érdemelsz, csak a kárhozatot, az Isten örökkévaló haragját és a pokol tüzét. Azt kell látnod, hogy jószágod és szentséged nem több mint a szennyes ruha. Nincsen semmi igazságod a szent Isten előtt, minden törvényét áthágtad és egyet sem tartottál be. Azt is be kell látnod, hogy felfuvalkodott voltál, mert jónak képzelted magad. Be kell látnod, hogy Isten nem engedhet be a mennybe érdemeid alapján. Egyedül a Jézus Krisztusért nyerhetsz bűneidre bocsánatot. Semmit nem tehetsz magadért, hanem teljesen Krisztusra kell támaszkodnod. Ha neked kellene meghalnod saját bűneidért, ez az örök halált jelentené számodra. Azt kell belátnod, hogy a keresztyénség nem az a hely, ahol önmagadat megvalósíthatod, ahol önmagadnak dicsőséget szerezhetsz, hanem az a hely, ahol mindenért Istennek kell adnod a dicsőséget. Mielőtt bemész tehát ezen a szoros kapun, végleg le kell mondanod önmagad dicsőítéséről.

3. *Szoros ez a kapu, mert minden, a Bibliával ellentétes véleményedet, nézetedet kint kell hagynod.* Nem viheted magaddal az evolucionista, humanista és liberális nézeteidet. Nem tagadhatod tovább a mennyország és a pokol létezését. Nem tagadhatod a csodák valóságát. Nem mondhatod azt, hogy a testi feltámadás nem történhet meg. Nem mondhatod, hogy Isten nem teremthette meg a világmindenséget hat, huszonnégy óra nap alatt. Ezeket és még sok egyéb – Isten Igéjével ellentétes – nézetet kint kell hagynod.
4. *Szoros ez a kapu továbbá azért is, mert bűneidet és bűnös szokásaidat sem viheted magaddal.* Nem menthetők át a bűnök, de a keskeny úton nincs is szükséged rájuk. Kint kell hagynod paráznaságodat, irigységedet és minden bűnt. Mindent kint kell hagynod, ami gátolna és akadályozna a Krisztus követésében.
5. *Végül pedig azért is szoros ez a kapu, mert egyszerre csak egy ember mehet be rajta.* Senki nem mehet be helyetted ezen a szoros kapun. Neked

kell bemenned. Az sem elég, hogy eljársz gyülekezetbe. Még az sem elég, hogyha csatlakozol egy hitvalló egyházhoz. A szoros kapun nem testületileg, hanem egyénileg kell bemenni. Vajon te bementél már ezen a szoros kapun?

Itt jutunk el ahhoz a kérdéshez, hogy kik mehetnek be ezen a kapun? A nagy bűnösök is bemehetnek rajta? Igen, barátom. A paráznák, a tolvajok, a gyilkosok, a csalók, a hazugok, az istenkáromlók mind bemehetnek rajta, ha megtérnek. Pál apostol is bement rajta, noha gyilkolta a keresztyéneket. Az evangéliumban szereplő prostituált nő is bement rajta, noha nagyon mélyre süllyedt bűneiben. Tehát te sem lehetsz túl nagy bűnös, hogy bemehess rajta. Ha valami miatt mégsem fogsz bemenni, nem azért van, mert nagy bűnös vagy, hanem azért, mert nem akarsz megalázkodni. Ha inkább úgy döntesz, hogy megtartod sajátos elméleteidet és vélt jószágodba vetett bizodalmodat. A felfuvalkodott és önigazult emberek számára ez a kapu túl szoros. De Krisztus most téged is felszólít, hogy menj be a szoros kapun. Ez egy parancs és egy nagy lehetőség is számodra. Ne más kapun próbálj bemenni, ne más utat építs, hanem azon menj be, amit Isten elkészített a bűnösöknek!

2. Talán az is érdekel, hogy mi történik, miután bemész a szoros kapun? Miért fontos, hogy a keskeny út előtt szoros kapu van, illetve, hogy a szoros kapu után keskeny út következik?

A keskeny út a keresztyén életutat jelképezi, amely az üdvösségre visz. Ahhoz azonban, hogy az üdvösség útján járhasz, át kell menned a megtérés szoros kapuján. Nem lehet valaki az üdvösség útján megtérés nélkül például keresztség által sem. A keskeny útra csak a szoros kapun, vagyis az igaz megtérés által lehet rálépni. Jól érzékelteti ezt John Bunyan Zarándok útja című könyvének hetedik fejezete is. Keresztyén – így hívják a főszereplőt – vándorlása során találkozik Felületessel és Képmutatóval, akik nem a szoros kapun léptek a keskeny útra, hanem a falon hágtak át, és így érveltek: „...mit számít az, hogy miként jöttünk ide, ha már egyszer itt vagyunk az úton? Ha itt vagyunk, hát itt vagyunk! Te is ezen az úton vagy, bár – miként gondoljuk – a kapun jöttél be; mi is ezen az úton vagyunk, holott a falon hágtunk át. Mármost mondd meg, mi tekintetben vagy előbbre nálunknál?” Mit válaszol Keresztyén? „En Mesterem törvénye szerint járok, ti pedig botor szeszélyek szerint. Az út Ura titeket a tolvajok közé fog számítani, s kétlem, hogy az út végén az igaz emberek sorába fogtok felvétetni. Az Ő útmutatása nélkül a ma-

gatok erején jöttetek be, s a magatok erején kell majd kimennetek is, az Ő kegyelme nélkül.” (37.old.)

A keskeny útra a szoros kapun lehet rálépni tehát. Ha te azt gondolod, hogy vallásosságod, gyülekezetbe járásod, adakozásod, keresztséged vagy jószágod elég ahhoz, hogy az üdvösség útján járj, nagy tévedésben vagy. Ugyanakkor, ha a szoros kapun bementél, üdvösséged van és nem csak az út végén tudhatod meg ezt. Aki bűneit bánja és hisz Jézus Krisztusban, örök élete VAN, üdvössége VAN!

Ahogy a keskeny út előtt szoros kapu van, úgy a szoros kapu után keskeny út van. A megtérés által csak kezdetét veszi valami, aminek van folytatása. Ez a keskeny úton való járás nem más, mint a megszentelődés útja. A szoros kapu után nem egy tágas út, vagyis egy laza, könnyed élet következik. Aki ezt tanítja a keresztyénségről, az ellentétes dolgot tanít azzal, amit Krisztus mond. Krisztus ugyanis – a mai modern és hamis képpel ellentétben – azt mondja, hogy a keresztyén élet nem könnyű. Amit a megtéréskor, vagyis a szoros kapun való belépéskor letettél, azt továbbra sem viheted magaddal. A baj az, hogy a hajlam haláلودig meglesz benned, hogy visszavedd. Vissza az önigazultságodat, büszkeségedet, paráznaságodat és minden bűnödöt. De most már tudod, ezeket megtagadtad, megutáltad és elhagytad. Most már nem jellemezhet téged egy bűnös, Isten törvénye nélküli élet. Ebből váltott meg az Úr, és nem azért váltott meg, hogy laza, szabados életet élj. A világ ebben nem fog segíteni. A világ bombázni fog a 'most és jelen' életfilozófiájával. Egy holland vállalkozó nyitott két kocsmát Budapesten, egyiknek a neve Most, a másiké Jelen. Ennek a két kocsmának a neve igen jó érzékelteti azt, hogy a világ a mostban és a jelenben gondolkodik. Nem törődik azzal, hogy amit ma vetsz, azt holnap és az örökkévalóságban learatod. Mert a világ nem hisz az örökkévalóságban. A világ a mostban és a jelenben hisz. A világ számára csak ez van. Neked azonban emlékeztetned kell magad egy láthatatlan jutalomra, amit a mennyben fogsz átvenni.

Ezért keskeny ez az út, mert vannak határvonalak, amelyeket keresztyénként be kell tartanod. Ha egy elképzelésed, döntésed nem áll meg az Ige mérlegén, neked is nemet kell mondanod arra. Fontos emlékezned, a szoros kapu után keskeny út van. Ne nyugtasd magad azzal, hogy te egyszer megtértél, ha életed olyan, mintha a széles úton járnál. A szoros kapuhoz keskeny út illik. A keskeny úton való járásod fogja igazolni azt, hogy te valóban bementél a szoros kapun. Persze kérdezheted, miért járjak egy kényelmetlen úton, ahol sok

mindent nem engedhetek meg magamnak? Miért ne menjek én is a világgal együtt, a bűnös természetemet követve, hisz az cseppet sem megerőltető? Miért úszszak az árral szemben? Azért, mert ez az út visz az életre. Ez elég indok arra, hogy ezt az utat válasszad.

3. Mi van, ha mégsem mész be a szoros kapun? Mi a szoros kapu és a keskeny út alternatívája? A tágas kapu és a széles út. Ezen az úton minden elfogadtatik, kivéve az abszolút igazság, a biblikus keresztyénség. Ha nem beszélsz abszolútumokról, ha nem beszélsz a Biblia Isteneről és nem beszélsz bűnről, elfogadnak. Ez az út a könnyű út, a tágas út, amely kedvez a bűnnek. Ezen az úton nem kell visszafognod magad, nem kell megtagadnod bűnös vágyaidat. Ezen az úton élhetsz úgy,

A keresztyén hitben nincs semleges álláspont. Vagy a mennyország felé, vagy pedig a pokol felé haladsz.

ahogyan akarsz, mert ebbe az útba minden belefér. Ez az út divatos. Nem lógsz ki a sorból, ha ezen jársz, legfeljebb, ha valami nagyon extrém dolgot művelsz. Ez az út a szinkretizmus útja, amelyben összekeverik a vallásokat, az igazságot a hamissággal. Itt valami lehet igaz is és hamis is egy időben. Ez az út továbbá a nagy tömeg útja. Mindig így volt ez. Mindig többen jártak a széles úton, mint a keskenyen. De ne gondoljuk azt, hogy az a jó feltétlenül, amit a többség vall vagy követ. Ez az út barátaim, végül a veszedelem útja. Minden jó, ha a vége jó, szoktuk mondani. A keskeny út vége jó, mert az örök életre, az üdvösségre vezet. A tágas út vége azonban nem jó, mert a veszedelemre visz. Rövid élvezet, hosszú gyötrelme. Erről szól a gazdag esete is, amit a Lk 16,19-31-ben olvassunk.

Arra kérlek, mérlegelj, gondolkodj, megéri a rövid élvezet, ha örök gyötrelme vár rád? Megéri csak a mostra és a jelenre gondolni, ha ennek örökkévaló következményei lesznek? Ne nyugtasd magad, s ne gondold, hogy nincs semmi a síron túl. Azzal se nyugtasd magad, hogy még lesz egy utolsó esélyed. Nincs purgatórium, ahol megtisztulhatsz. Vagy itt megtisztulsz, vagy örökre elkárhozol. Talán csak néhány év, vagy néhány évtized választ el a pokoltól, az örökkévaló gyötrelme helyétől. Nem remegsz meg ettől a gondolattól? Ha igen, akkor mire vársz? Menj be a szoros kapun!

„TELJESEDJETEK BE SZENT LÉLEKKEL” (Ef 5,18b)

Sok értékes dolgot írtak már az ítéletről. Keresztyének körében bizonyára központi téma is. A kívülről álló embereknek viszont a keresztyén megtapasztalás semmit sem ér. Nekik leginkább arra van szükségük, hogy a Szent Lélek újjászülje őket, hogy befogadhassák Őt. Akik viszont már újjászülettek és így a Szent Lélek templomává lettek, azoknak nagy, magától értetődő felelősségük van, mégpedig az, hogy engedelmeskedjenek Szavának. A Lélekkel való beteljesedés nem egy esemény, ami egyszer fordul elő. Sokkal inkább egy folyamatos megtapasztalásról van szó, amit fenn kell tartani. A bennünk lakó Lélek élő víznek forrása. Amint valaki átadja magát, annak a személynek betölti az életét állandó jelenlétével, és életet ad túlcserélő folyóként. Ezt a betöltekezést megakadályozza az a tény, ha életünk bármely területét elrejtjük Előle. Folyamatos felelősségünk átadni magunkat a Szent Léleknek, hogy megvizsgáljon, irányítson és hatékonyan működhessen bennünk. Amennyiben ezt tesszük, Ő betölt minket, ami azt jelenti, hogy megtisztít, megerősít és átalakítja életünk, hogy mások javára lehessünk. Ezt a felszólítást követően az apostol két elengedhetetlen következményét említi a Lélekkel való beteljesedésnek. Az első az Isten dicsőítése, a második pedig a kölcsönös engedelmesség, ami másoknak szolgál. Következtetésképpen mondhatjuk, hogy a Szent Lélekkel való beteljesedés magába foglalja az énközpontú élet végét és egy olyan életet, ami Istent dicsőíti, az embereknek pedig áldására van.

G. Campbell Morgan

EGY AMERIKAI KERESZTYÉN SZEMÉLYES BIZONYSÁGTÉTELE

Jean Palmer

Az 5Móz 31,1-8-ban Mózes először az egész néphez szólt: „az Úr, a te Istened maga megy veled; nem marad el tőled, sem el nem hagy téged.” Majd Józsuének ezt mondta: „Az Úr, Ő az, a ki előtted megy, Ő lesz te veled; el nem marad tőled, sem el nem hagy téged.” Hát nem csodálatos, hogy Isten ma sem csak az Ő népéhez szól, hanem mindenkihez személyesen is?

Amikor visszatekintek a keresztyén életemre, igazán azt mondhatom, hogy Isten mindig velem volt. Sohasem hagyott el, és még mielőtt megszülettem volna, Ő már ismert és gyermekének választott.

Tizenhat éves koromban, utolsó éves gimnazistaként elmentem egy ifjúsági összejövetelre, ahol Isten szava szólt hozzám a Jn 3,36-ból: „A ki hisz a Fiúban, örök élete van; a ki pedig nem enged a Fiúnak, nem lát életet, hanem az Isten haragja marad rajta”. Isten felhasználta ezeket a szavakat, hogy Magához vonjon és megszabadítson. Megbántam a bűneim, és Isten az Ő kegyelméből és irgalmából újjászült engem. Megértettem, hogy örökké tartó szeretettel szeret engem, és különleges célja van az életemmel.

Még nem tudtam, hogy mi az a cél, amikor befejeztem a gimnáziumot. Mivel a szüleimnek nem volt pénzük, hogy az egyetemi költségeket állják, elmentem dolgozni egy bankba. Ott különféle szakmákat sajátítottam el. Akkor még nem gondoltam, hogy ez is Isten tervének része. Három év múlva az Úr a szívemre helyezte, hogy menjek el egy keresztyén főiskolára tanulni. Elégséges pénzt gyűjtöttem össze az első évre, de tudtam, hogy a többi év költségeit illetően teljességgel az Úrra kell hagyatkoznom, hogy majd Ő rendelje ki azokra a pénzt. Amikor a bank vezetőjének mondtam, hogy főiskolára megyek, erre azt felelte, hogy ha a szünidő alatt vagy szabadidőmben ráérek, bármikor lesz munka számomra a bankban. Ekkor értettem meg, hogy az ott szerzett ismeret és gyakorlat benne volt Isten tervében, hogy a tanuláshoz szükséges pénz meglegyen.

A következő hat év alatt két keresztyén főiskolán tanultam, ahol először angolból, majd bibliaismeretből dip-

lomáztam. Isten sokféle módon mutatta meg az Ő hűségét. Egyik alkalommal, amikor másodéves voltam, be kellett volna fizetnem a tandíját, de nem volt rá pénzem. Ez az iskola távol volt az otthonomtól, így nem tudtam a bankban dolgozni. Sokat dolgoztam az iskola könyvtárában, de a fizetés nem volt elég ahhoz, hogy fedezze a szükségemet.

Az egyetem vezetősége azon a véleményen volt, hogy ha Isten hívta el a diákokat arra, hogy tanuljanak ezen a főiskolán, akkor Ő ki is rendeli számukra a szükséges anyagiakat. Ha mégsem tenné, ez azt jelzi, hogy a diákoknak nem kell ott lenniük, és haza kell menniük. Sok kérdésem volt. Hol van Isten? Nem Ő vezetett ebbe az iskolába? Mit fogok most tenni? Nehéz szívvel elkezdtem csomagolni és készültem a hazaútra.

Másnap egy üzenetet volt a postaládámban, ami arra szólított fel, hogy menjek be a dékánhoz. Ő tudatta velem, hogy Isten ráhelyezte egy személy szívére – kinek a nevét nem árulja el –, hogy támogasson egy diáklányt, aki arra készül, hogy az Urat szolgálja misszionáriusként Afrikában. Én voltam az a diák! Az adományozó nem ismert engem, és én sem ismertem őt, de Isten mindkettőnk ismert. Az Úr újra azt mondta nekem: „Az Úr, Ő az, a ki előtted megy, Ő lesz teveled; el nem marad tőled, sem el nem hagy téged, ne félj és ne rettegj”.

Folytattam a tanulmányaimat, és a diploma után úgy terveztem, hogy elmegyek lányiskolákba tanítani Tanzániába és Kelet-Afrikába. Abban az időben a szüleim még nem voltak keresztyének, és nem akarták, hogy elmenjek Afrikába. Édesanyám azt mondta: „Ha elmész, ne írv és ne is gyere haza”. Nehéz szívvel elmélkedtem a Mt 10,37 szavain: „Aki inkább szereti atyját és anyját, hogynem engemet, nem méltó én hozzám”. Az én szüleim jók voltak, és szerettek engem, de nem értették, hogy miért nem szolgálhatom az Urat otthon, és miért kell elmennem egy olyan helyre, ami számukra dzsungelt és vadállatokat jelentett.

Az, hogy elmentem otthonról, mindannyiunkat megviselt. Rendszeresen írtam a szüleimnek, küldtem nekik fényképeket, mintha az áldásukkal mentem volna el. Isten meglágyította fokozatosan a szívüket, és hála Neki, helyreállt a kapcsolatunk. Amikor öt év után hazajöttem Tanzániából, édesapám elkezdett járni velem istentiszteletre, hamarosan megtért, elfogadta Jézus Krisztust személyes Megváltójának. Később édesanyám is keresztyén lett.

Az afrikai tapasztalatok után visszatértem az egyetemre, hogy angoltanári diplomát szerezzek. Ezalatt angolt tanítottam egy állami iskolában. Isten sok alkalmat kirendelt ott a személyes bizonyágtételre a diákok között az angol irodalommal kapcsolatos beszélgetések alatt, és heti egy alkalommal órarenden kívüli bibliatanulmányozást is tartottam.

Ebben az időben Isten elém hozta azt a férfit, aki később a férjem lett. A gyülekezetben találkoztunk, és most már 40 éves házasok vagyunk. Henry jelen pillanatban nyugdíjas, korábban a DuPont cégnél dolgozott vegyészként, mezőgazdaságban használatos termékek fejlesztésével foglalkozott.

1993 nyarán egy távoli rokonom felhívott, akivel addig csak egyszer találkoztam, akinek a testvérét tanítottam a gimnáziumban. Megkérdezte, hogy elmennék-e Magyarországra angolt tanítani egy újonnan alakult református teológián. Először nagyon izgalmas ötletnek hangzott, főleg hogy anyai ágról a nagyszüleim (Szakal Mihály és Anna) Magyarországról emigráltak Amerikába a XX. század elején. Azt mondtam neki, hogy beszélék erről a férjemmel, és imádkozunk ezért. Nem volt egyszerű elvállalni ezt a kihívást, ugyanis ez azt jelentette, hogy három hónapig lennék távol a férjemtől egy idegen országban, ahol nem ismerek senkit, és az ország nyelvét sem beszélem. Henrynek sem lenne könnyű otthon maradni. Nem szeret üres lakásba hazaérkezni, és nem tudná saját maga sem elkészíteni az ételeket. Mindezekon túl Isten akaratát akartuk teljesíteni, imádkoztunk ezért, és mindketten meggyőződünk arról, hogy Isten Magyarországon akar látni engem. A következő lépés az volt, hogy felvettem a kapcsolatot Dr. Robert Rappal, az iskola alapítójával és támogatójával.

1993 szeptemberében érkeztem Budapestre, és újra megtapasztalhattam, hogy az 5Móz 31,8-ban leírt szavak igazak. Igen, sok olyan pillanat volt, amikor a magány és csalódottság erőt vett rajtam, főként a nyelvi és kulturális különbségek miatt. A diákok azonban türelmesek és kedvesek voltak, rövid idő alatt a szívembe zártam őket.

Amikor haza kellett indulnom, nehezemre esett a búcsú. Miközben a londoni reptéren vártam a csatlakozó repülőre, a fényképalbumot nézegettem, amit az osztályok készítettek nekem. A fényképeikhez saját kezűleg írtak ígéket. Nem tudtam visszafogni a könnyeim, miközben arra gondoltam, hogy soha többet nem fogom látni ezeket a fiatalembereket.

Hazatértem, de egy részem ott maradt Magyarországon a diákokkal.

Amikor Dr. Rapp megkérdezte, hogy elmennék-e újra Magyarországra a következő szeptemberben, a válasz nem volt olyan egyértelmű számomra. Egyfelől újra találkozni akartam a diákokkal, másfelől viszont nem akartam Henryt egyedül hagyni. Mindketten tudtuk, hogy csak akkor lesz Isten áldása rajtunk, ha engedelmeskedünk Neki, így Őt kértük, hogy mutassa meg, mit kell tennünk. Ennek eredményeképpen visszatértem Magyarországra, ezúttal Miskolcra, mivel ide költözött át az iskola. Henryvel hetente kétszer telefonáltunk egymásnak, és az egyik tavaszi vakációban meglátogattam két hétre. Az egyik hetet a gyönyörű Erdélyben töltöttük, Romániában, ami sok diákunknak volt hazája.

Nyolc éven keresztül utazgattam Magyarországra és vissza, hogy tanítsak, majd később, hogy besegítsek az ottani angoltanároknak a félév kezdetében. Könyvtárat is hoztam létre, és az egyik diák feleségének átadtam az ezzel járó munkát.

2001 szeptemberében úgy hagytam el Magyarországot, hogy ez az utolsó alkalom, hogy ott lehettem. Tovább segítettem azáltal, hogy videókat készítettem a támogató személyek és gyülekezetek részére, és számítógépen keresztül besegítettem különféle feladatok és projektek elkészítésében is.

Mindezen évek alatt Isten ígérete igaznak bizonyult: „Soha nem hagylak el, sem el nem maradok tőled. Ne félj és ne rettegj.”

Szívünk vágya teljesült a múlt tavasszal, amikor Henryvel május 7-19 között meglátogathattuk 15 diákunkat, akik most gyülekezeteket alapítanak Magyarországon, Romániában és Ukrajnában. Áldás volt számunkra találkozni velük és családjaikkal! Az utolsó egyedülálló fiatalember októberben házasodott.

Hálát adok az Úrnak az Ő szeretetéért és irgalmáért, amivel irántam volt az elmúlt 80 évben, és imádkozom, hogy jól végezhessen a napokat, amiket kirendelt számomra „bár még egy sem volt meg közülük” (Zsolt 139,16).

Néhány egyháztörténeti szemelvény a KERESZTYÉN EGYSÉG gyakorlati megnyilvánulásairól

Tamás Sándor

A keresztyének egysége mindig is nyomon követhető volt az egyháztörténelemben. Ez az egység rendszerint nem csupán szóban, hanem gyakorlati megnyilvánulásban látható, hitvallási szinten észlelhető. A reformáció után, amikor folyamatos volt az újítások veszélye, a régi egyház képviselői azt vetették a reformátorok szemére, hogy ha elindul a változás, akkor nincs megállás. Folyamatos újítások jönnek, és nem lehet egységes hitről beszélni. Erre cáfolt rá a gyakorlat.

A római katolikusok azt állították magukról, hogy ők valósították meg a keresztyén egységet. Ez valóban igaz volt, viszont csupán annyiban állott, hogy elfogadták a pápa személyét. Nem is kellett ennél több, ezt várták – és várják – tőlük. A lelki egység, az, amiről a Szentírás beszél, nem volt lényeges. Ezért állhatott az a helyzet elő, hogy a római katolikus egyházon belül több irányzat van, mint ahány protestáns felekezet létezik. De ez számukra nem probléma, mert ők ettől függetlenül bizonygatják, hogy egységesek – persze ez csak a pápa elfogadására vonatkozik.

Míg a régi egyháznál megmaradt a látszólagos hit – és csupán csak erre törekedtek –, addig a reformáció korában és utána is láthatóvá vált egy valódi egység Isten népe között. Ennek bizonyításaként hadd lássunk néhány egyháztörténeti példát.

A XVI. század közepe után gyakrabban kezdték a magyar ifjak a svájci egyetemeket látogatni. Előbb erdélyi szászok a baselit, melynek később is nem egy lutheránus hallgatója volt. Csak a hetedik évtized vitt ki aztán református értelműeket is a helvét reformáció bölcsőjébe. Ám az érintkezésnek ez a módja még sokáig csekélyebb mértékű volt a távolból való szellemi összeköttetésnél. Bullingeren kívül leginkább Beza tartott fenn kapcsolatot magyar lelkészekkel, sőt egyes magyar teológusoknak közre is bocsátotta néhány művét.

A helvét hitvallású tudósok többen is kapcsolatot tartottak fenn magyarokkal. A svájci tudósoknak ez az

érdeklődése később sem csappant meg a magyar református egyház ügyei iránt. Amikor alkalmuk volt rá, tetteikkel is igyekeztek kimutatni testvéri érzületüket. Egyetemeiken segéllyel látták el a magyarokat, s ritkán is voltak azok magyar hallgatók nélkül, kivált a XVIII. században. A gályarabságból¹ szabadult lelkészek szíves fogadtatásra találtak helvét hitsorsosaiknál, kik szabadulásuk eszközésében is részt vettek. A Svájcban ekkor részükre történt gyűjtés mintegy 15 ezer forintnyi eredménnyel járt, s nem egy élvezte közülük a helvét vendégszeretetet ez alkalommal több évig. Ami ezután maradt, abból ösztöndíjakat alapítottak ott tanuló magyar ifjak számára. Áldozatkészségük később is segélyre sietett a magyar református egyháznak. A berni tanács 1730-ban kétezer tallért küldött a nyomorgatott lelkészek részére, melyből 720 forintot fordítottak az erdélyi szegény papok támogatására; a debreceni kollégiumnak 1756-ban 400–400 forint évi segélyt ígértek együttesen a kantonok, s adták is 25 évig, néha többet is. Ezzel majdnem egyidejűleg történt a baseli magyar Biblia kiadása, s az odavaló egyetem még 1720-ban stipendiumot² alapított egy magyar teológus részére. 1779-től Genfben is adtak segélyt egy erdélyi és egy magyarországi ifjúnak. A berni és zürichi egyetem nemkülönben támogatta őket. Tanácsukat sem vonták meg, ha ily irányban hozzájuk fordult valaki. A magyar reformátorok tanbeli és lelki egységben voltak a svájci tudósokkal.

Bár a magyar reformátusoknak megvoltak a hitvallásaik – szinte minden zsinat azzal kezdődött, hogy készítették egy rövid hitvallást, de számtalan káté is

napvilágot látott³. Annak ellenére, hogy megvoltak a hitvallások, mégis idegenből vettek át többet a magyar reformátusok. Miért tették ezt? Miért mellőzték a saját maguk által írt hitvallási iratokat, és fogadtak el külföldön íródott hitvallásokat: a Heidelbergi Kátét és a II. Helvét Hitvallást? Azért, mert ezzel is bizonyítani kívánták, hogy az egyetemes⁴ keresztyén egyházhoz tartoznak. Ezzel is a keresztyének egységét érzékeltették. A II. Helvét Hitvallást Svájcban a reformátusok már elfogadták közös hitvallásuknak, ugyanígy a Német Birodalomban Pfalz választófejedelemségében is. A protestánsok között levő lelki, tanbeli egység bizonyítható a levelezésekből is. Ezek a levelezések a magyar egyháztörténészeknek nagy hasznot jelentenek, hiszen a magyarországi reformáció korai állapotára vetnek fényt. A leveleken keresztül bepillantást nyerünk a reformáció magyar híveinek legfontosabb életkérdéseibe, reménységeibe és aggodalmaiba. A levélírók egyrészt örömmel és lelkesedéssel számolnak be az evangélium csodálatos terjedéséről, másrészt aggódva és keserűen szólnak az ország és a magyar nép szomorú állapotáról.

Személyes kapcsolata Luthernek és Kálvinnak is volt a magyarokkal. Béza Tódor magyar kapcsolatai csupán az 1560-as évek derekán kezdtek kialakulni, vagyis kerek húsz évvel Bullinger első, magyarokkal történt levélváltása után.

Bullinger Henriket⁵ 1531. december 9-én választották meg Zwingli utódként a zürichi Grossmünster lelkészének 27 éves korában. Előzőleg a kappeni kolostori iskola tanára 1523-1529-ig, majd a bremgarteni gyülekezet lelkésze volt. Megválasztása után, 1575. szeptember 17-én bekövetkezett haláláig, közel 44 évig állt a zürichi egyház élén. Az ő erélyének és szervezőkészségének köszönhető

1. 1675-ben negyvenkét magyar protestáns lelkészt (és tanárt) hurcoltatott *Kollonich* püspök Nápolyba, hova azonban leírhatatlan szenvedések után csak harminckettő jutott el, a többi részint megszökött, részint kiszorult, egy pedig kitért útközben. A gályára eladott harmincnek, meg a Theatéból Nápolyba később vitetett kettőnek a szabadulása érdekében a Welcz testvérpár, meg Zaffius Miklós velencei német református lelkész és orvos minden követ mozgatózott. A protestáns államokhoz intézett felhívás nem maradt hatástalan. A szász választófejedeleme is próbált érdekükben tenni, de végre Hollandia utasítására De Ruyter Mihály tengernagy 1676. febr. 11-én megszabadította a derek hitvallókat, csak hogy ekkor már csupán huszonöt volt közülük életben. Ezek aztán pár protestáns országot rendre meglátogatván, lassanként hazatértek, hogy ismét folytassák hivatalukat. (Zoványi Jenő: Magyarországi protestáns egyháztörténeti lexikon)

2. Pénzbeli járulék

3. A legelterjedtebb volt a lutheránus Batizi András kátéja, amit átdolgozással ugyan, de a reformátusok is szívesen használtak, és a lelkészi vizsga anyagához is hozzátartozott. Különösen sikeres volt Siderius János tarcali református lelképásztornak, később esperesnek Debrecenben, 1597-ben kiadott Kisded gyermekeknek való katechizmus, azaz a keresztyéni hitnek fő ágazatairól rövid kérdések és feleletek által való tanítás című könyve. 85 kérdés és felelete minden lényeges hittani kérdést megtárgyal világos és érthető nyelven. 1785-ig 35 kiadásban hagyta el a nyomdát. A lelkészi vizsgákon hosszú ideig Batizi kátéja és a Heidelbergi Káté mellett Siderius kátéját kellett tudniuk a lelkészeknek.

4. Egyetemes vagyis „katolikus”. Henri Bullinger hangsúlyozza is a II. Helvét Hitvallás bevezetőjében, hogy „katolikusok” vagyunk a szó igazi értelmében.

5. Bullinger Henriket (1504-1575)

a zürichi reformáció megszilárdítása és egyházának felépítése a szomorú végű kappeli⁶ csata utáni években.

Bullinger levelezése meghaladja a 13000 levelet, vagyis nagyobb, mint Lutheré, Zwinglié és Kálviné együttesen. Főként a II. Helvét Hitvallás révén jelentős befolyást gyakorolt a magyarországi reformáció alakulására is.

Itt csak utalás szintjén említjük meg Bullinger Henrik levelezését Fehértói Jánossal⁷. Fehértói arra kérte Bullingert, hogy küldjön egy vigasztaló és bátorító levelet a két oldalról szorongatott magyar lelkipásztoroknak, akik egyfelől az ellenreformáció, másfelől a török uralom súlyos megpróbáltatásai alatt vannak. Mitévők legyenek a 'pápista' többségű környezetben, ahol lépten-nyomon hitükkel ellenkező szertartásokra akarják őket szorítani, s hogyan védhetik meg hitüket és cáfolhatják meg ellenfeleik érveit és álokoskodásait? Bullinger egy kisebb könyvecskének megfelelő levelet írt: A magyarországi egyházakhoz és lelkipásztorokhoz.

Bullinger ebben a levélben elsősorban a hozzá intézett kérdésekre akart válaszolni. Egyfelől az ellenreformáció, másfelől a török zsarnokság nyomása alatt nyögő hittestvéreit kívánta tanácsaival és intelmeivel megerősíteni. Teológiatörténeti szempontból ezt a művet a II. Helvét Hitvallás egyik előfutárának tekintik. Ennek a levélnek – előbb nyolc évi kézirat, majd újabb nyolc évi nyomtatott formában kifejtett hatása hozzájárult ahhoz, hogy Magyarországon megjelenése után hamar és magától értetődő módon hivatalos hitvallási iratnak fogadták el a II. Helvét Hitvallást.⁸

Bár más országban éltek ezek az emberek, más egyházszervezethez tartoztak, de ugyanazokkal az alapelvekkel rendelkeztek, és ugyanaz az egyetlen Közbenjárójuk volt. Ilyen a valódi keresztyén egység.

6. Ebben a csatában veszítette életét Zwingli.

7. Fehértói János bécsi magyar kancelláriai titkár volt, aki 1551. március 26-án kelt levelében fordult Bullingerhez kinyilvánítván azt a hálás meggyőződését, hogy elsősorban Bullinger vezérelte vissza „tudós irataival” a magyarságot „a keresztyén vallás tiszta zsinórmértékéhez”.

8. 1566-ban Zürichben adták ki a Helvét Hitvallás befogadását kinyilvánító iratot, amelyet a genfi egyház pásztorai is aláírtak. Magyarországon az 1567-i debreceni zsinaton fogadták el.

A TÜCSÖK ÉS A HANGYA

Mark, a 7 éves kisfiú édesanyját egy nap telefonon hívták az iskolából. Mark egyik tanárnénije volt az.

– Mrs. Smith, ma egy olyan dolog történt az egyik órán, ami engem is annyira meglepett, hogy azt gondoltam, Önnek is tudnia kell róla.

Egy anya ritkán örül egy váratlan telefonhívásnak az iskolából. Mark anyukája is nyugtalan lett a telefonbeszélgetés ilyenén kezdete után.

– Mi történt Markkal? – kérdezte.

– Sok éve tanítok, de ilyen eddig még sosem tapasztaltam – mondta a tanárnő. Ma a kreatív írást tanítottam az osztályban, és mint mindig, a tücsök és a hangya történetét mondtam el a gyerekeknek. A hangya egész évben keményen dolgozott, és télire sok élelmet gyűjtött össze. A tücsök viszont egész évben nem dolgozott, csak muzsikált, és amikor eljött a tél, éhezett, mert nem volt élelme. Akkor elment a hangyához, és könyörögni kezdett, hogy a hangya adjon neki élelmet, hogy ne haljon éhen. A gyerekek feladata az volt, hogy írják meg a történet végét.

A gyerekek többsége most is, mint mindig, azt a befejezést írta, hogy a hangya a tél folyamán megosztotta az élelmét a tücsökkel, és mindketten éltek tovább. Néhányan, mint mindig, azt írták, hogy a hangya szerint a tücsöknek dolgoznia kellett volna, és nem zenélnie, és nem adott enni a tücsöknek, ezért az éhen halt, a hangya pedig élt tovább. De az Mark úgy fejezte be a történetet, mint eddig még egy tanítványom se. Ezt írta:

„És a hangya odaadta minden élelmét a tücsöknek, és a tücsök életben maradt. A hangya pedig meghalt.”

És alatta a kereszt és ez a mondat:

„Mindenét odaadta, hogy mi élhessünk. Ő pedig meghalt.”

Mert egy az Isten, egy a közbenjáró is Isten és emberek között, az ember Krisztus Jézus, aki váltságul adta önmagát mindenkiért tanúbizonysággként a maga idejében. (1Tim 2,5-6)

Az E-mail Ministry alapján fordította és átdolgozta. Tihanyi Pál

Az apai kapcsolat

Szerző: Josh McDowell

Kiadja: Parakletos Könyvesház

Pedagógusként, idős fejjel és tapasztalatokkal a hátam mögött, azt hittem, a gyermeknevelésben nem lesznek gondjaim. Azt kell tapasztalnom, hogy ez bizony nem így van. Egy nehezen megoldott probléma után akadtam rá a keresztyén

könyvesboltban erre a könyvre. Immár másodszor kezdek neki olvasásának s bevallom, sokszor belelapozok. A könyv nem csak rámutat az apai példaképre, hanem meg is nevezi azt: „Ezért ha valaki jó apa akar lenni, Istent kell példaképül állítania maga elé.” Az apa és gyermeke közti kapcsolatra a szerző érdekes példákat és biblikus megoldásokat tár az olvasó elé. Minden fejezet után egy kis feladatsort, gyakorlati útmutatót is kapunk, sőt azt javasolja McDowell, hogy többen olvassuk egyszerre és beszéljük át közösen. Ezt én is javasolom. Jobban el lehet sajátítani az olvasottakat, ha több szemszögből vizsgáljuk.

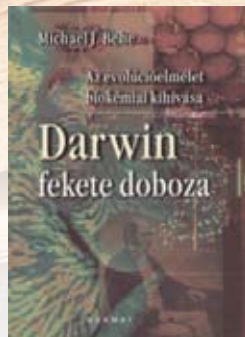
Mit is találunk a könyvben? A bevezetésben arról olvashatunk, hogy milyen Apának lenni nehéz időkben. Majd tíz apai szerepet és feladatot tár elénk: (1) Az apa feltétel nélküli szeretete és elfogadása, (2) Az apa tisztasága, (3) Az apa igazsága, (4) A megbízható apa, (5) Az apa, aki vigasztal és támogat, (6) Az apa, mint menedék, (7) Az apa, mint barát, (8) Az apa, aki fegyelmez, (9) Az apa és a megbocsátás, (10) Az apa és a tisztelet. A befejezés nem kisebb témával foglalkozik, mint az Isten szíve szerint való apa.

A témaköröket olvasva a könyvet nem csak a leendő vagy kisgyermekes apukáknak, hanem a nagyszülőknek, sőt az édesanyáknak is a figyelmébe ajánlom. Nekem sokszor erőt ad, emlékeztet, hogy az Atya miként nevel, és nekem mit kell tennem.

Végezetül álljon itt a szerző invitálása: „Csatlakozz hozzám abban az elhatározásban, hogy gyermekeink életében megvalósíthassuk mennyi Atyánk modelljét! Hiszek abban, hogy ez az erőfeszítésünk megér minden egyes ráfordított percet, minden csepp energiát, mert gyermekeink számára nemcsak Isten apaságának gyönyörű képét mutatja meg, hanem egy olyan apát is ad nekik, aki méltó a szeretetükre és tiszteletükre, akiben megbízhatnak, akivel öröm együtt lenni, akit büszkén emlegetnek, és a barátjuknak tekintenek.”

Jó olvasást és tanulást kívánok!

Fülöp János

Darwin fekete doboza – az evolúcióelmélet biokémiai kihívásai

Szerző: Michael J. Behe

Kiadja: Harmat Kiadó

A tudományos világ idén ünnepelte Charles Darwin születésének 200. évfordulóját. Elméletét, miszerint az élet a természetes kiválasztódás

eredménye, a világ több mint egy évszázada elfogadta. Mindenki úgy tekint rá, mint egyetlen lehetséges magyarázatra az élet keletkezésére vonatkozóan. Majdnem mindenki. Szerencsére mindig akadtak tudósok (és nem tudósok is), akik az evolúciót nem tartották kielégítő válasznak feltett kérdéseikre, és nem csak teológiai megfontolások alapján.

Könyvünk szerzője, aki egyébként nem kreacionista, a kételkedő tudósok közé tartozik. Biokémikus kutatóként dolgozik, tehát nagyszerű rálátása van egy aprócska világra, amit sejtnek nevezünk. Ma már köztudott, hogy az életműködések apró sejtgyárakban zajlanak kémiai reakciók formájában. Sok-sok apró gépezet dolgozik megannyi alkatrésszel egy számunkra láthatatlan világban, a sejtek belsejében. Ez a láthatatlan világ Darwin és kortársai elől bizony még el volt rejtve, mert a tudomány akkori állása alapján nem tudhatták, hogy a sejt mennyire összetett és bonyolult felépítésű. Fekete doboz volt számukra, amibe nem láttak bele, így figyelembe sem vették. Most itt van valaki, aki kitarja előttünk a doboz tetejét, hogy mi is beláthatassunk, és meggyőződhesünk működésének bonyolultságáról és tökéletes összehangoltságáról.

Megtudhatjuk, hogy mit jelent, ha egy rendszer egyszerűsíthetetlenül összetett, négy ilyen rendszert be is mutat nekünk. Megláthatjuk, hogy egy-egy kis alkatrész hiánya mit okoz a sejtben és egy egész szervezetben. De ezen kívül számos más példát is említ 'útközben', hogy az evolúció ellen érveljen.

Kérdés, hogy a megannyi alkatrész kialakulhatott-e sok apró lépésben kizárólag természeti folyamatok által, ahogy Darwin állítja elméletében, vagy mindez egy intelligens tervező munkája, aki óramű pontossággal megtervezte a sejtműködés folyamatát? Michael J. Behe az utóbbira szavaz. (A tervező kilétét illetően nyilvánvalóan nem foglal állást.)

Ez a könyv hasznos olvasmány lehet azoknak, akik tudományos érvekkel szeretnék meggyőzni vagy elgondolkodtatni a kételkedőket, de ajánlom mindazoknak is, akik szeretnék újra felfedezni az Alkotó hatalmát, bölcsességét és a hozzánk való jóságát alkotásainak értelmes vizsgálata által.

Balajczáné Pintér Klára

KONFLIKTUSKEZELÉS A HÁZASSÁGBAN

Simon Szabolcs

Kedves Olvasó, bizonyára nagy lelkesedéssel és jókora várakozással kezdesz hozzá ennek a cikknek az olvasásához. Talán nem szükséges hosszasan próbálkoznom azzal, hogy meggyőzzem az olvasót: sok konfliktus melegágya a házasság, a párkapcsolat. Most mindenekelőtt szeretnék néhány fogalmat egymástól megkülönböztetve tisztázni és az összefüggést megtalálni közöttük.

Amikor az értelmező szótár a *konfliktust* éles elentétből fakadó súlyos összeütközésként határozza meg, felmerül bennünk, hogy miként 'sikerül' szinte mindig konfliktusba torkollnunk? Gyakorta könnyen megoldhatónak tűnő ügyből, dologból indul minden, (itt még csak különféle apró problémákról beszélünk), ellentétekről, amelyek nem nagy horde-rejűek. Mégis hurrikánszerű gyorsasággal pillanatok múlva fel tud 'kapni' a földről.

Továbbá a *probléma* nem más, mint: megoldásra váró elméleti vagy gyakorlati kérdés. De amikor nem tudják kezelni, megfejtetni, megoldani, akkor nem a gondnak vagy kérdésnek, hanem egymásnak ugranak a társak. Ez az a helyzet, amikor maga a probléma okká válik abban, hogy két ember farkasszemet nézzen egymással és szinte elkerülhetetlenül bontakozzék ki a konfliktus. Ugyancsak az értelmező szótár írja a *családi konfliktusról*, – mindenképp sokatmondóan –: belső válság.

Nagy sajnálattal veszünk tudomást róla, hogy időnként a házaselet csatatérre alakul. Ahol csatognak a fegyverek, dörrennek az ágyuk. Régmúlt, behegedt sebeket újra felkaparnak. Szemrehányások, amikről már azt hitték, hogy soha nem kell társuknak hallania, előkerülnek. Nyílt vagy alattomos csapásokat mérnek az emberek egymásra, élesre töltött fegyverrel... A Tit 3,3 ban sokatmondóan vázolja Pál apostol: „egymástól gyűlöltek és egymást gyűlölők.” Olyanok, akik állítólag szeretnek. Hogy kit? Egymást? Hm... Ne is folytassuk, tudjuk miről van szó... Ami még fájdalmasabb, hogy legtöbbször értelmetlen dolgokból, apró ügyekből, szánalmasan kisszerű dologból keletkezik a bonyodalom. Elkerülhetetlen a sebesülés a 'polgári lakosság' körében (gyerekekre, nagyikra, vendégekre, szomszédokra gondolok). Csalódás, elkeseredés, keserűség, fájdalom. Igazi Belső Válság, mert a szíven belül van a válsággóc.

Ám nemcsak az Istent családjukból kizárók között van konfliktus. Van bizony a keresztyén párok között is küzdelem. Tagadhatatlanul előnyösebb helyzetben vannak, akik a „hármaskötél” elvén rögz-

zítették a házasságukat. Nemcsak ketten vannak, magukra maradván, hanem jelen van az Úr.

Akik kizárták párkapcsolatukból Istent (ill. be se engedték), azoknak csak azt tudom mondani, hogy béküljenek meg személyesen Istennel, ez legyen a párkapcsolat első fontos lépése, mert akkor lehet igazítani Őhöz minden. Egyébként néhány lépéssel elérni a konfliktuskezelést, pusztán csak emberi próbálkozás lesz, és Isten segítsége nélkül sokra nem lehet jutni. Maximum felszínes a kezelés, de nem tartós.

Tény, hogy a próbák ideje valamikor mindenki számára elérkezik. Ezért érdemes ezzel foglalkoznunk, az időszerűsége miatt. Ilyenkor rátör a pánik az emberre, méltatlankodik, miért is történik meg mindez vele?! Előjön gondolataikban: „Nem volt ilyen az én párom”, meg „Én se ismerek magamra”. A minél tovább halogatott megoldatlan problémák eltusolása nehezíti a helyzetet. A kezeletlen problémák konfliktushoz vezetnek, ami így már fajsúlyát változtatva nehezebbé válik.

Ezért beszéljünk néhány pontba szedve a gyakori hibákról a problémák kezelésében:

1. Annak nem tudomásul vétele, hogy semmi sem történik véletlenül. T.i. a mi Istenünk mindig megengedi azt, ami velünk történik. Vagyis Isten is tud a gondról, hajszálpontosan. Sőt, mert felmerült a probléma, akkor itt az ideje annak, ami jött. A „Miért pont most?” – kérdés tárgytalanná válik. Ne felejtse el egy pár sem, hogy Isten is tud a dologról mindent pontosan. (Kérj Istentől bocsánatot, ha azzal vádoltad Őt méltatlankodásaidban, hogy nem jól osztja az időt és a próbákat!) Erejük felett a párokat sem próbálja.
2. A problémát kell megoldani és nem a házasság kötelékét! Lesújtó, amikor halljuk, hogy házastársak válással zsarolják egymást ahelyett, hogy a probléma konkrét megoldására törekednének. „Mint megoldási lehetőség, nincs ez se kizárva” – mondják?! Nincs ennél borzasztóbb egy házasságra nézve. (Kérj Istentől és társadtól bocsánatot, ha ezt a szent köteléket önző céljaidra használtad! Ne dezertálj a házasságból!) Mindenképp szorosabbra kell, hogy fűződjön a házasság köteléke, minden probléma után.
3. A házastárs nem ellenség, hanem 'kompatibilis' társ (hozzád illő! 1Móz 2,18). Nagy gond, ha összekevered az ellenséggel az örökostársad (akivel Isten országát öröklitek). Kerüld

a személyeskedést, ahol nem a problémára keresed a megoldást, hanem azok a kérdések merülnek fel, hogy: „Kinek van igaza?”, „Nem megmondtam?”... Ez versengés és büszkeség kérdése. (Térj meg belőle!) Képezz egy frontot a társaddal!

4. A mi harcunk nem test és vér ellen van, hanem hatalmasságokkal szemben (Ef 6,12). A család csodálatos eszköz Isten kezében, hogy megmutassa hatalmát, kegyelmének gazdagságát, nevének dicsőségét benne és rajta keresztül. Emiatt az ellenségnek szemet szúr a hűség család. Gyakran megpróbálja szétszedni, megosztani, untatni. Ezt, ha nem tudjuk, nagy hiba, mert a Sátán még nem adta fel!
5. Az imádság nélkül való próbálkozás a probléma megoldására. Isten segítségül hívása nagyon fontos, mert feltétlen rászorultságunkat van lehetőségünk elmondani, és vágyunkat, hogy segítsen minket a hatalmas Isten az Ő bölcsességével és erejével. Az imádságot sajnos a kapkodással, elhamarkodott, meggonddatlan lépésekkel kompenzáljuk. Abba kell hagyni és Istenhez fordulni!
6. A Szentírás világos utasításairól való megfélelkezés. Mi magunk vesszük kezünkbe az irányítást és 'intézkedünk'. A biblikus alapelvek időszerűek. Nyugodtan fordulhatunk az Íráshoz. Keressük buzgósággal és nyitott szívvel a megoldásait!

Arról is beszélünk kell, hogy nemcsak kívülről jövő problémák és konfliktusok merülhetnek fel, hanem bizony ezek felléphetnek a párok között is. Míg az előbbieken igyekeztem a külső eseményekről, mint konfliktusforrásról beszélni, most mindenképp beszélni kell az egymáshoz való viszonyulásról is.

Keményen kell dolgozni azon, hogy a felmerült problémát, bajt idejében orvosoljuk. A párom szokta mondani: a legjobb konfliktuskezelés a megelőzés. Igaza van, ezzel kell kezdeni. A párkapcsolaton belüli gondokkal igenis úgy a legkönnyebb megbirkózni, ha igyekszünk azokat megelőzni. Túl kevés hangsúlyt fektetünk erre.

Hogy lehet megelőzni?

Istenre figyelés. Először is a személyes Istenre figyelés, ami egy élő kapcsolatot jelent Istennel. Fontos naponként (akár többször) alázatosan megállni Isten előtt, kegyelmet és erőt kérve a napi feladatok meglatásához és elvégzéséhez. Istennel való lazult

kapcsolat esetén akadozó, botladozó a társkapcsolat is. Ezért a párkapcsolatban való személyes helytállásunkért is Isten kegyelmét kell kérnünk. A buzgó imaéletben benne kell, hogy legyen a társunkért való rendszeres könyörgés. Ki imádkozzon érte, ha nem te, a társa? Ki tudja jobban, világosabban, hogy neki mekkora szüksége van a te imatámogatásodra? Ahol a társak nem imádkoznak egymásért, sajnos nem ritka a konfliktus se. Imáidban légy hálás Isten nagy kegyelméért, hogy társat rendelt melléd. Lásd meg mindazokat a dolgokat, amik az Isten dicsőségére vannak kapcsolatokban (az egység, a szeretet, az egymásról való gondoskodás, a barát aki vigasztaló, bátorító, feddő, megbocsátó és megértő stb.).

Az Istenre figyelés továbbá nyitott szemmel való iget tanulmányozást is igényel. Vagyis, a bibliai alapelvek elsajátítását, ami Istenre, emberre, családi kapcsolatokra vonatkozik. Ne hunyd le a szemed, amikor

A házasság célja, hogy rámutasson a menyasszony-Egyház és a vőlegény-Krisztus kapcsolatára. Ne hozzunk szégyent se egyikre, se másikra!

rólad, a feladatodról, kötelességedről, vagy a család küldetéséről tanít az Írás! Ez segít abban, hogy Istent a megfelelő trónusra emeljük a család életében. Társunkkal kapcsolatban pedig legyenek olyan elvárásaink, amit emberként megtehet! Emberfeletti elvárásokkal tönkre lehet tenni a párkapcsolatot. Elengedhetetlen itt megemlíteni még a családon belüli szerep és autoritás tisztánlátását és alkalmazását. A személyes harc, áskálódás, uralkodhatnáság, despotizmus vagy akár érdektelenség e téren sok baj forrása. Isten alaptanítása a férfi-nő kapcsolatra legyen a szemünk előtt. (Tit 2,1-5; 1 Pét 3,1-7; Ef 5,21-33; Kol 3,18-24; 1 Kor 7,1-16)

Summázva tehát, kezeld az Istennel való kapcsolatot és tanuld meg az Ige alaptanításait! Istennek pedig van hatalma arra, hogy ahogy jött a baj menjen is, de arra is, hogy képessé tegyen a gondok, terhek elhordozására, megoldására. Időről időre olvassuk el magunknak ezeket az Igéket a társunkkal együtt, és beszéljük meg őket együtt!

Társunkra való figyelés. Másodszor: a társunkra való figyelés. Az Istenre figyelés után rögtön hangsúlyt kell fektetnünk a gyakorlati tennivalóinkra. Ezalatt azt értem, hogy gyakorlatias módon kell a párunkkal

a nézetkülönbségeket megoldani. Hozzáállásunkkal, lelkületünkkel sok mindenben lehet segíteni.

A következőkben Joshua Harris Társtaláló című könyve által inspirálva osztanék meg néhány tanácsot.

1. Igyekezzünk őszintén hangot adni érzelmeinknek és csalódásainknak, de anélkül, hogy a másikat vádolnánk vagy támadnánk! Próbáljuk meg kérdéssel kezdeni! *„Szájával rontja meg a képmutató felebarátját; de az igazak a tudomány által megszabadulnak.”* (Péld 11,9) Sok haszna a nonverbális kommunikációnak nincs. Mármost: pl. tányér hangosabb landolása az asztalra ebédkor, huzatos ajtócsattanás zárt ablakkal, puffogó „nincs semmmmi” négy em-mel. Ez csak mélyíti, és nem elősegíti a probléma megoldását.
2. Kedves és szelíd szavakat, kifejezéseket és hangot használjunk! Ne mondjunk olyanokat, amivel könnyen megbánthatjuk a másikat, vagy ami vitát vált ki! *„Az engedelmes felelet elfordítja a harag felgerjedését; a megbántó beszéd pedig támaszt haragot.”* (Péld 15,1) Bizonyára minden pár tudja, hogy a társ mitől 'akad ki' a leghamarabb. Kerüld ezért azt!
3. Ne túlozzunk, ne ferdítsük el az igazságot, vagy ne ködösítsünk! Kerüljük az olyan túlzó kifejezéseket, mint például *sohasem* vagy *mindig!* *„Azért levetvén a hazugságot, szóljatok igazságot, kiki az ő felebarátjával: mert egymásnak tagjai vagyunk.”* (Ef 4,25)
4. Mondjunk gyakorlati és konkrét példákat! Ha szükséges, készítsünk jegyzetet mielőtt beszélni kezdenénk! Tartózkodjunk az általánosságoktól! Még melegében érdemes dolgokat megbeszélni, mielőtt bárki is elfelejtené a részleteket.
5. Törekedjünk a megoldások keresésére, ahelyett, hogy sérelmeinknek adnánk hangot. Nem az a cél, hogy kiegyenlítsük a számlát, hanem meg kell oldanunk a problémákat. *„Senkinek gonoszért gonosszal ne fizessetek. A tisztességre gondotok legyen minden ember előtt. Ha lehetséges, a mennyire rajtatok áll, minden emberrel békességesen éljetez ... Ne győzettessél meg a gonosztól, hanem a gonoszt jóval győzd meg.”* (Róma 12,17-21) Nincs értelme azt bizonygatni, hogy *„Bezzeg ő sem tökéletes!”* Tudjuk már előre, hogy ez nem angyalok házassága.
6. Hallgassuk meg, mit mond, mit érez a másik, és mire van szüksége! Próbáljuk meg kinyo-

mozni a háttérben meghúzódó gondokat! „legyen minden ember gyors a hallásra, késedelmes a szólásra, késedelmes a haragra.” (Jak 1,19) Néha hangosabban hallgatunk, mint kellene.

7. Ne maradjunk meg a keserűségben, haragban, ne húzódjunk tartósan vissza, vagy ne makacsoljuk meg magunkat a vitában! Bár ezek az érzelmek nem szokatlanok, bünt követünk el, ha megmaradunk bennük. „Ám haragudjatok, de ne vétkezzetek: a nap le ne menjen a ti haragotokon.” (Ef 4,26)
8. Ne vonakodjunk elismerni saját hibáinkat, és gyorsan bocsássunk meg a másinak! Vizsgáljuk meg, nem tartunk-e haragot! „Őrizétek meg magatokat: ha pedig a te atyádfia vétkezik ellened, dorgáld meg őt, és ha megtér, bocsáss meg néki. És ha egy napon hétszer vétkezik ellened, és egy napon hétszer te hozzád tér, mondván: Megbántam; megbocsáss néki.” (Luk 17,3-4)
9. Beszélgezzünk és tegyünk fel kérdéseket, amíg biztosak nem vagyunk abban, hogy mindketten világosan értjük, mit mond, és hogyan érez a másik! Bátorítsuk egymást, és törekedjünk a megoldásra! „Azért tehát törekedjünk azokra, a mik a békességre és az egymás épülésére valók.” (Róm 14,19)
10. Eddzük szánkat és szívünket mindaddig, amíg nem tudjuk a megfelelő dolgot a megfelelő időben, a megfelelő módon és a megfelelő okból mondani. „Meglássátok annakokáért, hogy mimódon okkal járjatok, nem mint bolondok, hanem mint bölcsék: Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.” (Ef 5,15-16)

Konklúzióként, a házasság célja, hogy rámutasson a menyasszony-Egyház és a vőlegény-Krisztus kapcsolatára. Ne hozzunk szégyent se egyikre, se másikra! Kezeljük felelősen és gondosan ezt a kérdést életünkben! A célunk maradjon továbbra is növekedni és Krisztus számára elkészülni. Dicsőülne bár meg Isten neve azáltal, hogy engedelmeskedünk az Úr akaratának egy ilyen nehéz területen, mint a konfliktuskezelés a házasságban! Bár sajátítaná el minden család a belső válságból a belső áldásba való átfarmalódást!

A MEGHALLGATOTT IMA

Egyszer egy tengerjáró hajó egy nagy viharban zátonyra futott, léket kapott, és elsüllyedt. Az utasok közül mindössze két férfi túlélő maradt, akik egy kis lakatlan sziget partjára vetődtek. Semmijük sem volt, így egyetértettek abban, hogy imádkozni fognak Istenhez. A szigetet egy határvonallal két részre osztották, és attól fogva mindketten a saját területükön éltek.

Első este élelemért imádkoztak. Másnap reggel az egyik túlélő egy gyümölcsstermő fát talált a területén, és evett arról. A másik túlélő területe kopár maradt. Egy idő után az első túlélő, mivel magányosnak érezte magát, úgy döntött, hogy imádkozni fog egy feleségért. Másnap a szigettől nem messze egy másik hajó is elsüllyedt, és az egyetlen túlélő egy nő volt, aki az ő partján úszott ki a szárazföldre. A sziget másik felén megint semmi sem történt.

Azután az első ember hétről-hétre újabb dolgokért imádkozott: házért, ruhákért, több élelemért. És ezek mind-mind megadattak számára. De a másinak továbbra sem volt semmije.

Végül az első ember egy hajóért imádkozott, hogy a feleségével elhagyhassa a szigetet. És mint egy hihetetlen csoda, másnap reggel egy hajó kötött ki az ő szigetfelén. Az első ember gyorsan összeszedte minden holmiját, hívta a feleségét, és elindult, hogy beszálljon a hajóba. Elindult vele a felesége is, aki javasolta, hogy szóljanak a sziget másik felén élő túlélőtársuknak is. De az első ember úgy döntött, hogy otthagyja a másikat a szigeten.

A hajó már messze járt, amikor az asszony meg merete kérdezni a férjét, hogy miért hagyták ott a másik embert a szigeten.

– Az egy semmirekellő, láttad, még arra is alkalmatlan volt, hogy jól imádkozzon, és Isten áldásaiban részesüljön. De nézz meg engem: Isten gazdagon megáldott, hiszen mindent megkaptam, amiért egyedül én imádkoztam. Neki viszont 3 hónap alatt egyetlen egy imádsága sem hallgattatott meg, érdemtelen mindenre!

– Tévedsz – mondta a felesége. Virágszedés közben minden reggel hallottam, ahogy alázattal könyörgött. Egyetlen kérése volt, amit Isten meg is válaszolt neki.

– Na, és mi volt az, amiért imádkozott? Amiért netán tartoznék neki?? – kérdezte az ember fennhéjázóan.

– Az, hogy minden kérése valósuljon meg.

Jó, ha emlékezünk arra, hogy a kapott áldásaink nem kizárólag a saját imádságaink gyümölcse, hanem azoké is, akik értünk imádkoznak.

Az E-mail Ministry alapján
fordította és átdolgozta. Tihanyi Pál

ISTEN ÍGÉRETEI

Jeremiah Burroughs

Ebben a fejezetben iskolába megyünk, de nem matematikát, tudományokat, vagy földrajzot fogunk tanulni. A tanárunk Krisztus lesz, és arról fog tanítani bennünket tíz leckében, hogyan legyünk boldogok. Azok a keresztyének, akik végigjárják ezt a kurzust, azt fogják tapasztalni, hogy képesek arra, hogy boldogok legyenek, történjék bármi. És ne feledjük, Krisztus nemcsak maga a tanár, de mintát is adott életében nekünk arra, hogyan legyünk elégedettek minden körülmény között!

1. lecke – Tagadd meg magad!

Keresztyénnek lenni drága mulatság. Azok a keresztyének, akik mást mutatnak, nem mondanak igazat. Jézus meglehetősen egyértelműen fogalmazott ezzel kapcsolatban: „Ha valaki én utánam akar jönni, tagadja meg magát, és vegye fel az ő keresztyét minden nap, és kövessen engem. Mert a ki meg akarja tartani az ő életét, elveszti azt; a ki pedig elveszti az ő életét én érettem, az megtartja azt.” (Luk 9,23-24) Krisztus egyedül az, aki megtaníthat bennünket arra, hogyan tagadjuk meg magunkat. Az Úr azt tanítja, hogy nem érdemljük meg Isten figyelmét; nem érdemlünk meg semmit a bűneink miatt, kizárólag Isten haragját, és semmit sem tehetünk Isten segítségével nélkül. S amikor azok a dolgok, amiket eddig élveztünk, elvételnek tölünk, ráébredünk, hogy nem jár nekünk semmi Istentől, hiszen olyan keveset teszünk Őérte. Krisztus arra tanít minket, hogy mértéktelen bűnösségünk miatt nagy valószínűséggel tönkretesszük még azokat a dolgokat is, amiket Isten nekünk ajándékoz, s habár az Ő áldása rajtunk van, mely szerint képesek lennénk jól alkalmazni ezeket; ha magunkra maradunk kegyelme nélkül, el fogjuk rontani és rosszra vagy rosszul használni majd áldásait. Jézus arra tanít, hogyha meghalunk, a munkánk nem omlik össze; Isten könnyedén talál valaki mást, aki átveheti a feladatot. Mindezek megértése azt kell, hogy jelentse: megtagadjuk magunkat. Minden erőnket bevetve kell próbálkoznunk megérteni, milyen jelentéktelenek vagyunk. Ezek után megláthatjuk, gondjaink mennyire aprók, és Isten áldásai milyen hatalmasak rajtunk.

2. lecke – Krisztus önmegtagadása

Soha senki sem tagadta meg magát úgy, ahogy Krisztus. Ézsaiás ezt írta: „Kínoztatott, pedig alázatos volt, és száját nem nyitotta meg, mint bárány, mely mészárszékre vitetik, és mint juh, mely megnémul az öt nyírók előtt; és száját nem nyitotta meg!” (Ézs 53,7) Ézsaiás próféciaja szerint Krisztus önmagát adja áldozatul népe bűneiért. Pál úgy írt Róla, mint aki „önmagát megüresíté, szolgai formát vévén föl, emberekhez hasonlóvá lévén; És mikor olyan állapotban találtatott mint ember, megalázta magát, engedelmes lévén halálig, még pedig a keresztfának haláláig.” (Fil 2,7-8) S mégis példát mutatott nekünk a megelégedett életre is. Minél közelebb jut egy keresztyén az Ő követéséhez, annál boldogabb lesz. Krisztus örvendezett Atyja akaratának cselekvése közben; s a keresztyéneknek meg kell tanulniuk, hogy amíg az önző emberek csak akkor boldogok, ha Isten az akaratuk szerint cselekszik, addig az önmegtagadó emberek boldogok abban, amit Isten tesz.

3. lecke – Semmi sem elégít meg Isten nélkül

„Minden hiábavalóság”, mondja a Prédikátor. „Micsoda haszna van az embernek minden ő munkájában, mellyel munkálkodik a nap alatt?” (Préd 1,2-3) Azok, akik boldogtalanok azzal, amit ez a világ ajánlhat, nem azért boldogtalanok, mert nem rendelkeznek mindennel, amit ez a világ adhat, hanem azért, mert e világ dolgai egész egyszerűen nem tudnak boldoggá tenni. Az ember arra teremtett, hogy ismerje Istent, és élvezze a Vele való életet, közösséget. A nagy teológus, Augustinus így írt: „Magadért teremtettél minket, s szíveink nyugtalanok egész addig, míg nyugalmat nem találnak Tebenned.” Azok a boldogtalan emberek, akik azt gondolják, hogy ha többel rendelkeznének, boldogabbak lennének, olyanok, mint azok az éhezők, akik azt gondolják, hogy ha nagy levegőt vesznek, az majd csillapítja az éhség mardosását. „Miért adtok pénzt azért, a mi nem kenyér, és gyűjtött kincseteket azért, a mi meg nem elégíthet?” (Ézs 55,2) Semminek sincs értelme Isten nélkül.

4. lecke – Krisztus megelégt

Krisztus azt tanította, hogy Ő igazán boldoggá teszi az embereket. Azt mondta: „Én vagyok amaz élő kenyér, a mely a mennyből szállott alá; ha valaki eszik e kenyérből, él örökké.” (Jn 6,51) Azt is mondta: „Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám, és igyék. A ki hisz én bennem, a mint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.” (Jn 7,37) A kenyér és a víz testünk legalapvetőbb szükséglete. Jézus e szavakon keresztül azt tanította, hogy megelégti lelkünk legalapvetőbb szükségait, ahogy Ézsaiás prófétálta: „Hallgassatok, hallgassatok reám, hogy jót egyetek, és gyönyörködjék lelketek kövérségben.” (Ézs 55,2) Jézus megígérte, hogy gyermekeinek életük lesz, bővülködnek és örömük teljes lesz (Jn 10,10; 16,24).

5. lecke – Legyünk átutazók és harcoljunk!

Keresztyén utazókként pusztán átutazóban vagyunk ebben a világban, csupán ideiglenes lakói vagyunk testünknek s felkészülünk arra, hogy az örökkévalóságot a Mennyben Istennel töltsük, Aki tökéletes dicsőséges készít számunkra. Így hát számárság lenne túlságosan elcsüggedni jelenlegi testünk pillanatnyi állapota felett. A Zsidók 11-ben azt olvashatjuk a hithősökről, hogy olyan emberek, akik vallást tettek „arról, hogy idegenek és vándorok a földön... azonban jobb után vágód-nak, tudniillik mennyei után...” (13. és 16. versek). Ha keresztyének vagyunk, meg kell tanulnunk így gondolkodni. Azok az utazók, akik messze vannak az otthonuktól, elfogadják az esetleges nehézségeket, mint például rossz étel vagy nehéz utazási körülmények. Keresztyéneként örökkévaló otthonunk van, és földi tartózkodásunk kellemetlenségeinek nem kellene fölöttébb aggasztania bennünket.

A keresztyének harcosok is. Pál azt írta Timóteusnak „Te azért a munkának terhét hordozzad, mint a Jézus Krisztus jó vitéze.” (2Tim 2,3) Az a katoná, aki távol van otthonától, kiküldetésben vagy terepgyakorlaton, nem várja el, hogy az otthoni kényelmet élvezze. A keresztyének katonák, akik az ördöggel, lelkük ellenségével állnak harcban; éppen ezért készen kell lenniük arra, hogy a nehézségeket elviseljék. Emlékeznünk kell arra, hogy a keresztyén élet egyetlen hosszú csata, és éppen ezért szükséges is, hogy legyenek nehézségek. Amíg azonban egy katoná nem tudhatja, hogy ki fogja megnyerni a háborút, a keresztyének bizonyosak lehetnek benne, hogy Jézus Krisztus győzelemre vezeti őket.

6. lecke – Élvezzük a szép időket!

Isten egész teremtett világa azért van itt számunkra, hogy élvezzük azt, gyönyörködjünk benne. Igazán boldogok lehetünk, tudva azt, hogy mindez Istentől kapott ajándék, amiért hálásnak kell lennünk. A teremtett világ Isten jóságára emlékeztet. Így azok a dolgok, amiket Isten készített, a keresztyén embert boldoggá teszik. Ugyanakkor azt is észben kell tartanunk, hogy mindazok, amikkel rendelkezünk, nem lehetnek a legfontosabbak azok közül, amiket Isten adott nekünk, sőt előfordulhat az is, hogy le kell mondanunk róluk, ha Isten úgy látja jónak. Az Úr elhívhat minket, hogy nehéz időkben szolgáljuk Őt; elhívhat arra is, hogy jó körülmények között szolgáljunk Neki, és ha ezt teszi, azt szeretné, hogy élvezzük is mindazt a jót, amit nekünk ad. Azonban Isten az, Aki megválasztja, mi a legjobb a számunkra, és az

Megtanulni, hogy szívünk
kívánságai végzetesek lehetnek
számunkra, az egyik legnehezebb,
de egyben legfontosabb leckéje is
Krisztus iskolájának.

embernek meg kell tanulnia mindazzal megelégednie, amit Tőle kap. Egyetlen munkahely vezetőségének sem tetszene, ha egy adott helyzetben egy munkavállaló visszautasítaná főnöke azon kérését, hogy egy másik pozíciót töltsön be.

7. lecke – Ismerd meg önmagad!

Minden keresztyénnek feladata, hogy tanulmányozza saját magát és felfedezze, mik a legmélyebb vágyai. Ezen keresztül megtanulhatjuk, hogy nem életünk körülményei tesznek bennünket boldogtalanná, hanem szívünk állapota. A boldogtalanság igazi oka gyakran a bűn. Azok a keresztyének, akik jól ismerik magukat, még csírájában elfojthatják a bűnt, és rengeteg boldogtalanságtól szabadulhatnak meg.

Ha azonban keresztyénként nem ismerjük magunkat, könnyen kétségbe eshetünk, amikor problémákkal kell szembenéznünk; ilyenkor ugyanis azt kezdjük gondolni: lehet, hogy Isten megfélekezett rólam. Ha azonban észben tartjuk, hogy meg kell alázkodnunk, megértjük azt is, hogy Isten miért küld nehézségeket: azért, hogy megpróbáljon, vagy

megintsen bennünket. Egy kellemetlen mellékhatásokkal járó gyógyszer megmentheti az életed, egy kellemetlen tapasztalat megakadályozhat a bűn elkövetésében.

Ahogy növekszünk önismeretben, imádságunk is egyre gazdagabbá válik majd. A gyermekkorú keresztyének, akik nem ismerik saját szívüket, gyakran haszontalan dolgokért imádkoznak, s aztán csüggednek, mert nem kapnak meg mindent, amit szeretnének.

8. lecke – Óvakodj a gazdagságtól!

A keresztyének gyakran irigykednek azokra, akik nagy gazdagsággal bírnak, mert nem látják azokat a problémákat, amelyeket a vagyon magával hoz. „Mert minden rossznak gyökere a pénz szerelme: mely után sóvárogván némelyek eltévelyedtek a hittől, és magokat általszegeztek sok fájdalommal.” (1Tim 6,10) Egy pár új cipő nagyon jól nézhet ki, de csak a viselője tudja, mennyire szorít; egy város lehet nagyon szép, de csak a lakói ismerik a szegénynegyed mocskát; az emberek lehetnek látszólag gazdagok és sikeresek, míg belülről telve vannak bánattal.

A gazdag vagy híres emberek gyakran szembesülnek nehézségekkel és szomorúsággal az életükben; a siker sok bajnak gyökere lehet. Nagy kísértésekkel jár; s Jézus azt mondta, igen nehéz a gazdagnak bejutni a mennyek országába. Mi több, a gazdag és híres embereknek egy nap majd számot kell adniuk Istennek, mihez kezdtek vagyonukkal és hírnevükkel.

9. lecke – Óvakodj attól, hogy megkapd, amit akarsz!

Az Igében sok példát találunk arra, amikor emberek megkapták azt, amit akartak. Azonban amire az emberek vágnak, gyakran önzésükből következik és hasznukra sem válna, ha megkapnák; s így amikor Isten ezt mégis megadja nekik, büntetéssé válik számukra. „De nem hallgatott népem az én szómra, és Izráel nem engedelmeskedett nékem. Ott hagytam azért őt szívöknek keménységében, hogy járjanak a magok tanácsa szerint.” (Zsolt 81,11-12) Claurvaux-i Szent Bernát (1090-1153) azt mondta: „Ne engedd meg ezt a nyomorúságot; mert megadni azt, amire vágyom, megadni, ami szívem kívánsága, a világ legszörnyűbb ítéleteinek egyike.” Megtanulni, hogy szívünk kívánságai végzetesek lehetnek számunkra, az egyik legnehezebb, de egyben legfontosabb leckéje is Krisztus iskolájának.

10. lecke – Isten mindent kézben tart!

Isten uralkodik a világmindenségben, ez azt jelenti, hogy a legapróbb dolog is, ami megtörténik, az Ő irányítása alatt áll. Tehát minden, ami a keresztyénekkal történik, azért esik meg, mert ez Isten akaratára számukra, s mert Ő látja, hogy ez javukra válik. Jézus erre emlékeztetve biztatta tanítványait. Így mondta: „Nemde öt verebet meg lehet venni két filléren? És egy sincs azok közül Istennél elfelejtve. De néktek a fejetek hajszálai is mind számon vannak. Ne féljetek azért, sok verébnél drágábbak vagytok.” (Luk 12,6-7)

A keresztyénnek azért kell imádkoznia, hogy Isten növelje hitét, ezen keresztül is jobban értékelhesse az Ő gondoskodását abban, ahogy minden apró részletet megtervez. Mindig emlékeznünk kell arra, hogy sosem fogjuk megérteni mindazt, amit Isten tesz az életünkkel. Terve van velünk a következő éveinkre nézve, amit befolyásolhatnak a jelen eseményei is. Ha elutasítjuk akaratát jelenünkre, elutasítjuk akaratát azzal kapcsolatban is, ami ennek következménye lehet.

Isten titokzatos módon munkálkodik, és a keresztyének így boldogok, hogy egy keveset megértenek abból, ahogy Ő munkálja a dolgokat. Főképp két dolgot tanulhatunk meg ebből.

Először is teljesen természetes; ha Isten gyermekei szenvednek. A hitetlenek azt gondolják: Ha tényleg létezne Isten, vagy ha ezeket az embereket szeretné, akkor nem szenvednének. De ennek épp az ellenkezője igaz: az a tény, hogy szenvedünk, azt bizonyítja, hogy Krisztushoz tartozunk. Péter azt írta: „Szeretteim, ne rémüljete meg attól a tűztől, a mely próbáltatás végett támadt köztetek, mintha valami rémületes dolog történnék veletek; Sőt, a mennyiben részetek van a Krisztus szenvedéseiben, örüljete, hogy az ő dicsőségének megjelenésekor is vigadozva örvendzhessetek.” (1Pt 4,12-13)

Másodszor pedig Isten képes hatalmas jót kihozni akármilyen rosszból. Gyakran igen nagy nehézségeken viszi keresztül az Övéit, mielőtt nagy jószágát kiárasztaná rájuk. József, mielőtt Egyiptom kormányzója lett, éveket töltött börtönben; Dávid, mielőtt Izrael királya lett, ugyancsak éveken keresztül bujkált; Jézus Krisztus szenvedett, meghalt, majd feltámadt a halálból. Luther mondta: „ez Isten módszere; megáláz, hogy felmagasztaljon; megöl, hogy újjászüljön; győzedelmeskedik, hogy megdicsőüljön.”

Jeremiah Burroughs: The Rare Jewel of Christian Contentment c. könyvéből fordította: André Viktória

A SÁTÁN LEGYŐZÉSE:

az egyháztagságként előttünk álló kihívás

Egy gyülekezeti tag egyszer zaklatottan hívott fel engem. A repülőn egy férfi ült mellette, aki imádkozott. Amikor a férfi befejezte az imádságot, ő kedvesen megkérdezte tőle, hogy keresztyén-e.

– Nem. – hangzott a gyors válasz.

– Azt hittem, hogy imádkozott. – felelte a hölgy nem tágitva a témától.

– Igen, imádkoztam. – volt a válasz.

– Uram, szabad-e megkérdezni, hogy kihez imádkozott? – fordult a mellette ülő férfihoz néhány perc múlva a hölgy ezzel a kérdéssel.

– A Sátánhoz imádkoztam. – jelentette ki a férfi egy pillanatnyi gondolkodás után.

– Mégis mi a csudáért imádkozna a Sátánhoz? – kérdezte a keresztyén hölgy hűledezve.

– Azért imádkozom, hogy a Sátánnak sikerüljön tönkretennie harminc gyülekezetben a kapcsolatot a lelkipásztorok és híveik között Észak-Amerikában ezen a héten. – szólt a férfi.

A hölgy teljesen elképedt.

– Az a férfi olyan buzgónak tűnt imádkozás közben, nagyobb buzgósággal imádkozott, mint ahogyan én szoktam. – mesélte.

A Sátán a megoszlásban gyönyörködik. Gyönyörködik abban, hogy darabokra tépi Krisztus testét. Az egyháznak arra kell törekednie, hogy megvalósítsa az egységét Krisztusban, hogy meghíúsítsa a Sátán szándékait. Törekednünk kell a jó kommunikációra és az összhangra. Szembe kell szállnunk a Sátán azon törekvésével, hogy szükségtelenül szétszaggassa az egyházat.

A Niceai Hitvallás egy egyházat (*unam ecclesiam*) vall, azt értve ezalatt, hogy az egyház egy köziklára, egy Messiásra, egy hitvallásra épül. A Westminsteri Hitvallás pedig azt írja, hogy az egyház egysége Jézus Krisztusban van: „A láthatatlan, katolikus, vagyis egyetlen egyház mindazokból a választottakból áll, akik egy helyre voltak, vannak és lesznek gyűjtve Krisztus fejedelemsége alatt. Ez az egyház az Ő mennyasszonya, teste és annak teljessége, aki betölt mindent mindenekben.” (25. fejezet 1.) Az, hogy az egyház a test, Krisztus pedig a Fej, arra utal (Kol 1,18), hogy Krisztus és az egyház egymást kiegészítik, mivel sem a fej, sem a test nem létezhet a másik nélkül.

Wilhelmus à

Brakel mondta, hogy
Krisztus és az egyház egymás

Krisztus
tulajdonai.

Ezt az egységet csak még szorosabbra fonja az, hogy Krisztus odaajándékozta Magát az egyháznak, megváltotta és győzelemre vezette az Övéit, az Ő Lelkét adta azért, hogy egyházában lakozzon, illetve, hogy az egyház hitben és szeretetben adja magát a Fejnek (*A keresztyén jogos szolgálata*, 2.köt.87-90.o.). Ha az egyház nélkül gondolunk Krisztusra, akkor szétválasztjuk azt, amit Isten szent egységben kötött egybe.

Sokkal szerveesebb módon kötődik az egyház Krisztushoz, mint bármely más kapcsolat, amelyet megtapasztalhatunk: Krisztusban gyökerezik és épül fel (Kol 2,7), Krisztus az öltözte (Róm 13,14), és nem élhet Önélküle (Fil 1,21). „Amiként Éva Ádám-ban volt, úgy van az egyház Krisztusban.” – írta ezzel kapcsolatban Richard Hooker.

Krisztus testének minden egyes tagja kapcsolatban áll egymással, mivel közös a Fejük (1Kor 12). Minden valódi hívőre, aki Krisztust vallja egyedüli Megváltójának, vonatkozik az, hogy „szívben és akaratban összekötődik és egyesül egy és ugyanazon Lélekben a hit ereje által” – olvashatjuk a *Belga Hitvallás* 27-es cikkelyében. Isten házának, Krisztus közösségének és a Lélek szövetségének tagjaiként egyek. Egyetlen evangélium (Apcsel 4,12), kijelentés (1Kor 2,6-11), keresztség (Ef 4,5) és úrvacsora van (1Kor 10,17).

A. A. Hodge írta a *Confession of Faith* (Hitvallás, 310.o.) című munkájában, hogy ha egyszer egy Isten, egy Krisztus, egy Lélek és egy Kereszt van, akkor egyházból sem lehet több. Az Újszövetség pedig a következő képek segítségével beszél ezen egyház hívőiről: a föld sója, a szent templom, az új teremtés, megszentelt szolgák, Isten fiai, a Sátán ellen küzdők. Sok ág van egy szőlőtőn, sok juh egy nyájban és sok kő egy épületben. Az egyházzal így ír az Ige: „választott nemzetség, királyi papság,

szent nemzet, megtartásra való nép vagytok, hogy hirdessétek Annak hatalmas dolgait, aki a sötétségből az Ő csodálatos világosságára hívott el titeket” (1Pt 2,9).

Az egyház egysége Krisztusban elpusztíthatatlan, mivel Krisztustól származik. Az egységét azonban szét lehet zilálni. Amikor ez történik, szégyen és fájdalom tölt el minket: mennyire képes megoszlan az egyház a Krisztushoz való hűtlenség és az apostoli egységtől való eltérés következtében. Az olyan bűnök darabokra szakítják az egyházat, mint a tévtanítások vagy a gyakorlati tisztaság figyelmen kívül hagyása (1Tim 6,11-21), a függetlenség (1Kor 1,10-17), a pártoskodás (1Kor 3,1-23), a hatalom utáni sóvárgás (3Jn 9), vonakodás a megbékéléstől (Mt 5,23-26), az egyházfegyelem hiánya (Mt 18,15-20), illetve vonakodás a szükséglet szenvedő hívők segítségétől (Mt 25,31-46).

Még a hívők közötti szakadások következtében egyre növekvő felekezetek száma sem tudja ténylegesen megosztani Krisztus családját. Egy családban a testvérek veszekedhetnek és eltávolodhatnak egymástól,

sok Krisztus testének egységét gyalázzák meg. Samuel Rutherford ekképpen figyelmeztet: „Félelmetes bűn Krisztus misztikus testében, azaz az egyházban szakadást kelteni, mivel ezzel szeplő marad benne.” Az ilyen diszharmónia pedig bántja az Atyát, Aki arra vágyik, hogy a családja egységben éljen, bántja a Fiút, Aki azért adta az életét, hogy az ellenségeskedés falait ledöntse, és bántja a Lelket is, Aki azért él a hívekben, hogy segítse őket abban, hogy egységben éljenek.

Az egyháztagoknak arra kell ráébredniük, hogy nem lehetnek úgy hatással az egyház testének egyetlen tagjára sem, hogy az ne lenne kihatással az egész testre (1Kor 12). Az egység hiánya az egész egyházat érinti, beleértve az evangelizáció munkáját is. A János 17-ben Jézus azért imádkozott az egyház egységéért, hogy a világ elhiggye, Isten azért küldte el az Ő Fiát, hogy a világ Megváltója legyen. A valódi egység az egyházban, amely éles ellentétben áll a világban található viszálykodással, a világ számára annak az egységnek a jele, amely az Atya és a Fiú között létezik.

A Sátán gyönyörködik abban, hogy darabokra tépi Krisztus testét. A jó kommunikáció és összhang által szembe kell szállnunk a Sátán eme törekvésével.

mégis egy család tagjai maradnak. Hasonlóképpen az egyház is egy test Krisztusban, amelynek sok tagja van (Róm 12,3-8; 1Kor 12,27), Isten, az Atya egyetlen családja (Ef 4,6), és egy közösség a Lélekben (Apcsel 4,32; Ef 4,31-32). Miként Pál apostol írta az efézusbelieknek: „Egy a test és egy a Lélek, miképpen elhívástoknak egy reménységében hívattatok is el; egy az Úr, egy a hit, egy a keresztség; egy az Isten és mindeneknek Atyja, aki mindeneknek felette van és mindenek által és mindnyájatokban munkálkodik.” (Ef 4,4-6)

Ha helyesen értjük az egység kérdését, akkor elkerülhetjük azt a fajta egységet, amelyet a hitvallások igazságainak feláldozása által érnek el a tévtanítók. Bizonyos megosztottság szükséges ahhoz, hogy az igaz egyházat a hamistól elkülönítsük, vagy ahogy George Hutcheson megjegyezte: „jobb a megosztás, mint a gonoszban való egyetértés”. Azok, akik álegységet támogatnak azáltal, hogy megtűrjük a tévelygéseket és eretnokségeket, megfélekeznek arról, hogy a lényeges biblikus tanításokon alapuló elkülönülés Krisztus egyházának valódi egységét szolgálja. Samuel Rutherford jelentette ki egyszer: „Jobb Sátánnal háborúzni, mint békességben lenni vele.”

Az egyház egysége segít elkerülni azt, hogy ne legyen szakadás mindenféle lényegtelen kérdés és önző véleménykülönbség miatt. Az ilyen jellegű megosztá-

Éppen ezért a keresztyéneknek az egységért kell munkálkodniuk az egyházban. Ahogy John Murray is írta: „Hogy ha egyszer meggyőződünk arról, hogy a szakadás gonosz dolog...akkor azon kell munkálkodnunk, hogy másoknak is beszéljünk ennek gonoszságáról, hogy mások szívében is megérlelődhesen ez a meggyőződés; esdekelyünk Isten kegyelméért és bölcsességért a gonosz meggyógyításához, és azért, hogy különféle módokat találjunk arra nézve, hogy hogyan hozzuk helyre a szakadásokat (Összeűjtött Írások 2. köt. 335.o.). Matthew Henry tanácsát kellene követnünk: „A vallás nagy dolgaiban legyünk egy értelműen, de ha a véleményeink különböznek, akkor a szeretetben legyen egység köztünk.”

A nem biblikus szakadások ellenére a hívők továbbra is egyek lesznek Krisztus egyetlen testének tagjaiként egészen az idők végéig, amikor minden külsőleges megosztás eltűnik majd. A mennyben már semmiféle megosztás nem lesz. A mennyben Krisztus azon imádsága, hogy a hívők egyek legyenek, teljes mértékben be fog teljesülni (Jn 17,20-26). Krisztus testének egysége tündöklő lesz (Jel 7,9-17). Amit most hit által alig tudunk elhinni, hogy bekövetkezik, arról a saját szemünkkel győződhetünk majd meg.

A Banner of Sovereign Grace Truth 2007. novemberi számából. Fordította: Szegedi Anikó

Gyülekezeteink elérhetősége és alkalmaink

MAGYARORSZÁG

BALATONALMÁDI

Kapcsolat
Bagoly Gyula
Endre u. 11,
tel: 06-30-2698643

Alkalmak
szerda: 17:30 – FB
szombat: 19:00 – IB
vasárnap: 10:30 – IT,
16:00 – FB

BUDAPEST

Kapcsolat
Sikó Mihály
Rákóczi út 78.,
tel: 06-1-3229317

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:30 – IT,
14:00 – FO

KAPOSSZERDAHELY

Kapcsolat
Bencs Miklós
Kossuth u. 13,
tel: 06-70-3285471

Alkalmak
csütörtök: 18:00 – FB
vasárnap: 11:00 – IT,
16:00 – IT

MISKOLC

Kapcsolat
Szóke Imre
Kartács u. 1.,
tel: 06-46-412558

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
szombat: 15:00 – KT
vasárnap: 9:45 – GYA
10:30 – IT

ERDÉLY

BRASSÓ

Kapcsolat
Simon Szabolcs
tel: 0744-307-550

Alkalmak
vasárnap: 12:00 – IT

CSÍKSZEREDA

Kapcsolat
Tamás Sándor
tel: 0723-332-053

Alkalmak
csütörtök: 19:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

ERDŐSZENTGYÖRGY

Kapcsolat
László Lehel
Petőfi S. u. 104.,
tel: 0723-630-793

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
csütörtök: 17:00 – NB
vasárnap: 10:00 – IT,
11:30 – GYA, 17:00 – FB

KÉZDIVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Simon Szabolcs, 0744-307-550

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

KOLOZSVÁR

Kapcsolat
Szász Attila
Str. Otetului 18A,
tel: 0364-109-567

Alkalmak
péntek: 18:00 – EV
vasárnap: 10:00 – IT,
18:00 – FB

MAROSVÁSÁRHELY

Kapcsolat
Molnár Sándor
Str. Jiului 7.,
tel: 0265-267-166

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – NIM,
18:00 – FB
péntek: 15:00 – GYA
vasárnap: 9:30 – KIT,
11:00 – IT, 17:00 – FB

PARAJD

Kapcsolat
Pál Tamás, 0740-451-426

Alkalmak
kedd: 17:00 – FB

PETROZSÉNY

Kapcsolat
Zólya Csaba, 0723-395-260

Alkalmak
csütörtök: 14:00 – FB

RAVA

Kapcsolat
László Lehel, 0723-630-793

Alkalmak
vasárnap: 14:00 – IT

SEPSISZENTGYÖRGY

Kapcsolat
Simon Szabolcs
Málik József u. 6.
tel: 0744-307-550

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA

SZAMOSÚJVÁR

Kapcsolat
Szász Attila, 0364-109-567

Alkalmak
vas.: 14:00 – IT (kéthetente)

SZÉKELYUDVARHELY

Kapcsolat
Curcubet Gábor
Szent Imre u. 55A,
tel: 0726-265-566

Alkalmak
szerda: 19:00 – FB
péntek: 19:00 – FO
vasárnap: 10:00 – IT,
11:00 – HIT, 18:00 – FB

SZOVÁTA

Kapcsolat
Kovács Ferenc
Str. Cimpul Sarat 74 B,
tel: 0722-573-019

Alkalmak
csütörtök: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA, 17:00 – FB

VULKÁN

Kapcsolat
Zólya Csaba
Str. Carpati 2,
tel: 0723-395-260

Alkalmak
szerda: 17:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT,
15:00 – GYA, 17:00 – FB

KÁRPÁTALJA

BEREGSZÁSZ

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
Bogdan Hmelnickij 52.
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
szerda: 18:00 – FB
vasárnap: 10:00 – IT

IZSNYÉTE

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
kedd: 19:00 – IB
péntek: 19:00 – FB
vasárnap: 12:30 – GYA,
14:00 – IT

GÁT

Kapcsolat
Lőrinc Bertalan
tel: 380-99-4562471

Alkalmak
vasárnap: 16:00 – IT

BÚCSÚ

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
csütörtök: 16:00 – GYA

RAFAJNA

Kapcsolat
Demeter Géza
tel: 380-66-2679077

Alkalmak
szombat: 19:00 – FB,
vasárnap: 14:00 – IT

BARKASZÓ

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Alkalmak
hétfő: 18:00 – FB
péntek: 16:30 – IB,
18:00 – HIT
vasárnap: 13:00 – IT

ZÁPSZONY

Kapcsolat
Gál István
tel: 380-99-5576333

Rövidítések

EV – evangélizáció
FB – felnőtt bibliaóra
FO – fórumbeszélgetés
GYA – gyerekalkalom
HIT – hitvallás-tanulmányozás
IB – ifjúsági bibliaóra
IT – istentisztelet
KIT – kórházi istentisztelet
KT – katekéztetés
NB – női bibliaóra

Karácsonyi üzenet

Lélek, akit bűn tart ma láncon,
Néked üzen ma a karácsony.
Boldog szívvel füledbe zengem,
Hogyan mentett meg Isten engem.
Én is bűnben és szennyben éltem,
De Ő egyszer lehajolt értem.
Börtönéből napfényre hítt el,
És megtöltött újjongó hittel.
Tenyerén általhozott drága
Szerelmes Fia országába.

Lélek, akit bűn tart ma láncon,
Tenéked is üzen karácsony,
Téged is vár a boldog ország,
Fordítsd Isten felé az orcád,
S ha szeme rút lelkedbe éget,
S szabadulást vársz: Ő hív téged.
Nyílik sötét börtönöd zárja,
Szívedet Jézus várva várja.
Nézd az ajtó kitarva sarkig,
Jöjj, s meg ne állj a túlsó partig,
Ahol Jézusod kitárt karja
Átölelni úgy akarja
Azt, akiért kereszten halt meg,
Hívó hangját hát te is halld meg.
Még ma fehérre moshat vére,
Menekülj hát áldott szívére.
Lélek, akit bűn tart ma láncon,
Ezt üzeni neked karácsony.

Molnár Gyula

Ezúton kívánunk minden Olvasónknak
az Úrtól megáldott ünnepeket!

*„Ne féljete, mert ímé hirdetek néktek
nagy örömet, mely az egész népnek öröme
lesz; mert született néktek ma a Megtartó,
ki az Úr Krisztus, a Dávid városában.”*

Lukács evangéliuma 2,10-11

